ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866–1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἑκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

1η Ἰανουαρίου 1867. || Φυλλάδιον 55.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ.—Ἰανουάριος.— Ὁ σοφὸς καὶ ὁ Κροκόδειλος, ὑπὸ Mery.—ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—Μαργαρίτα Φάβερ. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου. — ΔΙΑΦΟΡΑ. — Παράδοξος μονομαχία. — Ἀνέκδοτα.— Προβλήματα, Αἰνίγματα, Γρίφοι.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 12.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. .	φράγ. 8.	» » . . .	φράγ. 16.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ. || ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ, ΑΡΙΘ. 14.

1867.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 55. 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1867.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ (*).

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

Ὁ Ῥωμύλος, ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ῥώμης, συνέστησε τὸν ἐνιαυτὸν ἐκ δέκα μηνῶν, ὁ δὲ Νουμᾶς ὁ Πομπήλιος προσέθηκε δύο ἔτι, τὸν Ἰανουάριον καὶ Φεβρουάριον.

Ὁ Ἰανουάριος ἐκλήθη οὕτω ἐκ τοῦ θεοῦ Ἰανοῦ εἰς ὃν ἀφιερώθη, καὶ ἑορταὶ ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ *Ἰανουαρίαι Καλάνδαι* λεγόμεναι.

Ὁ θεὸς Ἰανὸς παρίστατο ἔχων δύο πρόσωπα, εἰς σημεῖον ὅτι ἐπέβλεπε τὸ λῆξαν καὶ τὸ ἀρχόμενον ἔτος· ἄλλοι ὅμως πιστεύουσι, καθὼς ὁ Servius, ὅτι τὸ διπρόσωπον αὐτοῦ παρεκελεύετο τοὺς πορευομένους εἰς τὸν πόλεμον νὰ ἀναμιμνήσκωνται τῶν οἴκαδε ἢ τῆς εἰρήνης, θεωρῶν αὐτὸν ὡς θεὸν τοῦ πολέμου, εἰς ὃν μάλιστα εἶχε κτίσει καὶ ναὸν ὁ Νουμᾶς μένοντα διηνεκῶς ἀνοικτὸν ἐν καιρῷ πολέμου καὶ κλειστὸν ἐν καιρῷ εἰρήνης. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι τὸν διπρόσωπον αὐτὸν θεὸν ἔπρεπε νὰ ἑορτάζωσιναί γυναῖκες καὶ οἱ διπλωμάται παντὸς τόπου καὶ χρόνου.

Κατὰ τὴν πρώτην Ἰανουαρίου προσέφερον εἰς αὐτὸν τὸν Janual πλακοῦντα κατασκευαζόμενον ἐκ νέου ἀλεύρου, νέων ἁλῶν, λιβανωτοῦ καὶ οἴνου, προσέτι δὲ καὶ φοίνικας, σῦκα καὶ μέλι. Οἱ καλλιτέχναι καὶ τεχνῖται ἡτοίμαζον κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τὰς χρησίμους εἰς τὸ ἔργον των ὕλας, οἱ φρόνιμοι σύζυγοι συνωμίλουν περὶ εὐτεκνίας, καὶ πάντες ἐφρόνουν ὅτι ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐργασία ἤθελε τοῖς ἐξασφαλίσει εὔδαιμον ἔτος. Ἐπεσκέπτοντο ἀλλήλους, ἠμείβοντο εὐχὰς καὶ ἀπεῖχον νὰ προφέρωσι λόγους κακοσημάντους· ἀντήλασσον δὲ δῶρα καὶ τὸ ἑσπέρας εὐωχοῦντο πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰανοῦ.

Ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἔτος ἤρχιζε τὸ Πάσχα ἢ τὰ Χριστούγεννα ἕως οὗ Κάρολος ὁ IX διέταξε τὸ 1564 τὴν ἔναρξιν αὐτοῦ κατὰ τὴν ά. Ἰανουαρίου· τοῦτο ὅμως ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 1566.

Δῶρα.

Ἡ συνήθεια λοιπὸν τῶν δώρων, κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, φαίνεται κατερχομένη ἐκ τῶν Ῥωμαίων. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς

(*) Ἡ οἰκεία ἱστορία ἑκάστου μηνὸς θὰ δημοσιεύεται εἰς τὸ τῆς πρώτης φυλλάδιον τοῦ ἰδίου μηνός.

ἐτυμολογίας τῆς λέξεως εἰς τὰς ἄλλας γλώσσας πιθανολογεῖται ἐπὶ μᾶλλον ἡ ἀρχὴ αὕτη.

Τὸ γαλλικὸν Eirennes λέγουσιν ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ Strenae· ἐκ τῆς Strena θεᾶς τῆς ἰσχύος, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἀφιερωμένον δάσος παρὰ τὰς πύλας τῆς Ῥώμης, ὅθεν ἔκοπτον κλάδους καὶ τοὺς προσέφερον, κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, εἰς τὸν Τάτιον βασιλέα τῶν Σαβίνων, ὅστις ἐνόμιζε τοῦτο κάλλιστον οἰωνὸν διὰ τὸ ἀρχόμενον ἔτος. Ἐνῷ σήμερον καὶ διὰ τοὺς ἐραστὰς αὐτοὺς εἶναι δυσοίωνον ἡ μυρσίνη δῶρον ἂν δὲν ἔχῃ τὰ φύλλα χρυσᾶ. Ἀλλ' ἂν πᾶσαι αὗται αἱ γλωσσολογικαὶ καὶ αἱ ἄλλαι μαρτυρίαι δὲν εἶναι ἀρκεταὶ νὰ πείσωσιν ἡμᾶς, ὑπάρχει μαρτυρία ἰσχυροτέρα, ἡ τῶν πρώτων χριστιανῶν, οἵτινες ἀπηγόρευον τὴν προσφορὰν δώρων κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ὡς συνήθειαν εἰδωλολατρικήν.

Ὡς τοιαύτην, ἴσως, θέλει τὴν κατακρίνει καὶ ὁ κύριος Μακράκης διὰ τῆς *Δικαιοσύνης* του, ὅστις ἄλλως ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ εἰς τοὺς συνδρομητάς του δῶρόν τι ἤθελε τοῖς προσφέρει, φρονοῦμεν, ἓν κομβολόγιον ἁγιορίτικον συνωδευμένον μὲ ἓν τεῦχος τῶν ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὁμονοίας ὁμιλιῶν του.

Ο ΣΟΦΟΣ

ΚΑΙ

Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ.

Ὑπὸ ΜΕΡΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 54.)

Τὸ δένδραν τοῦ ἐνδόξου τούτου μοναστοῦ ἦτο πιθανῶς φοῖνιξ· ἡ διαμονὴ λοιπὸν ἦτο δυνατή, ἂν καὶ ὀλίγον σκληρά.

Ὁ Ῥομβινσὼν ὁμολογεῖ μάλιστα ὅτι ἐκοιμήθη.

Ἐκτὸς δὲ τούτου εὑρίσκει τις πολλάκις ἐν τοῖς ἀγγλικοῖς ξενοδοχείοις κλίνας ἐπίσης σκληρὰς ὡς τελέχη φοινίκων· αἱ πραϋντικαὶ αὗται σκέψεις ἐπέφερον γλυκύτητά τινα εἰς τὰς ἀγωνίας τοῦ δυστυχοῦς σοφοῦ τῆς Βελφάστ.

Ὁ Ἄδαμσων ἐκοιμήθη ὀλίγον τὴν μακρὰν ταύτην νύκτα· εἶδε μάλιστα καὶ πολλὰ μικρὰ ὄνειρα, ἀλλὰ συγκινητικά· ὠνειρεύθη ὅτι ἐκάθητο ἔμπροσθεν τῶν ἀκαδημιακῶν τῆς Βελφάστ ἀναγινώσκων αὐτοῖς πραγματείαν τινά, ἐν ᾗ ἀπεδείκνυεν ὅτι κροκόδειλοι δὲν ὑπάρχουσιν, ὅπως καὶ σφίγκες, ἀλλ' ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἐφεύρει τὸ μυθικὸν τοῦτο ζῶον.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ὀνείρου τούτου, ἐνόμισεν ὅτι ἐπὶ τῶν παρειῶν του ἔπιπτε δρόσος τις τῶν δακρύων τοῦ κροκοδείλου. Ἀφυπνίσθη ἔντρομος, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ φοίνικος εἰς τὸ στόμα τοῦ κοιμωμένου πολιορκητοῦ του.

Τοῦτο τὸν κατέστησε μᾶλλον προσεκτικόν· ἐβίασεν ἑαυτὸν νὰ μὴ κοιμηθῇ, καὶ ἐκράτει τὰ βλέφαρά του ἀνοικτὰ διὰ τῶν δακτύλων ἵνα τὰ ἐμποδίσῃ νὰ κλείσωσι.

Τί δὲν πράττει τις ἵνα διατηρήσῃ τὴν ζωήν!

Ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου, ὁ Ἄδαμσων εἶδε μετ' ἀπελπισίας ὅτι κατ' οὐδὲν μετεβλήθη ἡ πολιορκία.

Ἐκτὸς μόνον ὅτι ὁ κροκόδειλος δὲν κατεῖχε πλέον τὴν αὐτὴν τῆς προτεραίας θέσιν, ἀλλὰ κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς εἶχε στήσει εὐτυχεῖς παγίδας κατὰ τῶν ἀθώων ἰχθύων καὶ εἶχε χορτασθῆ ἐκ καλοῦ μεσονυκτίου δείπνου, ὡς τις πολυφάγος ἐν καιρῷ γάμων.

Ἡ ὄχθη τῆς μικρᾶς νήσου ἐκαλύπτετο ὑπὸ αἱμοσταζόντων ἔτι λειψάνων καὶ παρουσίαζε θλιβερὸν θέαμα εἰς τὸν σοφόν· διότι, ἐσκέφθη, ἐὰν τὸ τέρας εὑρίσκει τοιαῦτα δεῖπνα ἑκάστην νύκτα, ἡ πολιορκία δὲν θέλει τελειώσει ποτέ, καὶ θέλω πέσει ἐξ ἀσιτίας εἰς τὸ χαῖνον στόμα τοῦ ἀδηφάγου τούτου ἐχθροῦ.

Ἡ σκέψις αὕτη ἦτο φρονιμοτάτη, καὶ ἀνώρθωσε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς τοῦ σοφοῦ.

Ὁ στόμαχος, μηχανὴ ἀνεξάρτητος τοῦ πνεύματος, καὶ ὅστις ἔχει ἀνιξιλεώτους ἀπαιτήσεις, ἀπῄτει δύο δεῖπνα παρὰ τοῦ δυστυχοῦς Ἄδαμσων, τὸ τῆς προτεραίας καὶ τὸ τῆς πρωΐας.

Ὁ μουρμουρισμὸς τῆς πείνης ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Ἄδαμσων, καὶ ἐφαίνετο δύσκολον νὰ τὸν καταπραΰνῃ.

Δύο σοφοὶ εὑρισκόμενοι ἐν παρομοίᾳ θέσει λιμοῦ, ἤθελον ἀναμνησθῆ τῆς ἱστορίας

τῶν πολιορκιῶν καὶ τῶν ναυαγίων· ὁ ἰσχυρότερος ἤθελε φάγει τὸν ἀσθενέστερον, καὶ τοῦτο διὰ νὰ φυλάξῃ ἕνα συνάδελφον προσφιλῆ εἰς τὴν ἐπιστήμην.

Ἀλλ' ὁ Ἄδαμσων ἦτο μόνος, καὶ ἔβλεπε μετὰ δικαίας φρίκης, τὴν πεῖναν συμμαχοῦσαν μετὰ τοῦ πολιορκητοῦ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἅτινα ἠγνόει ὁ σοφὸς τῆς Βελφάστ, δὲν ἐγνώριζεν ὅτι οἱ φοίνικες παράγουσι καρποὺς θρεπτικοὺς, ἐξαιρέτους, γλυκεῖς, διὰ τῶν ὁποίων οἱ ἄραβες τρέφονται ἀξιόλογα, ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ, πρώτου ἀποίκου τῆς Ἀραβίας, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Λοιπὸν, ἀκτὶς τοῦ ἡλίου, εἰσδύσασα μεταξὺ τῶν πυκνῶν φύλλων, ἔδειξε σταφυλὰς φοινίκων εἰς τὸν λιμώττοντα σοφόν.

Εἰς Βελφάστ, ὁ Ἄδαμσων ἐπρογευμάτιζε μὲ ἓν τεμάχιον βοείου κρέατος καὶ δύο λίτρας χοιρομηρίου τῆς Ὑόρκης, τὰ ὁποῖα ἐπότιζε μὲ μίαν φιάλην οἴνου τοῦ Πόρτο. Ἀλλ' ἤδη ἀνάγκη νὰ λησμονήσῃ τὰς γλυκείας γαστρονομικὰς συνηθείας του, καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ τοὺς καρποὺς τῆς Προνοίας, τὸ μάννα τῆς ἐρήμου.

Παράδοξος δὲ στοχασμὸς ἐπῆλθεν αὐτῷ μετὰ τὸ πρόγευμα· ἀνεμνήσθη χωρίον τι τοῦ αἰγυπτιακοῦ βιβλίου *Σέθος*, ἐν τῷ ὑποίῳ ἄλλος τις σοφὸς ἀπεδείκνυεν ὅτι οἱ κροκόδειλοι εἶναι οἱ φυσικοὶ ἐκδικηταὶ ὅλων τῶν περιφρονήσεων τῶν γινομένων εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τῶν βαρβάρων.

Τοῦτο φαίνεται λογικὸν, ἐσκέφθη· διότι, ἐὰν οἱ κροκόδειλοι δὲν χρησιμεύουσιν ὡς ἐκδικηταὶ τῶν ὕβρεων, εἰς τί ἀναγκαιοῦσι τὰ φρικτὰ ταῦτα τέρατα;

Ἡ συνείδησίς του τὸν ἤλεγχε διὰ τὴν ἀνευλάβειαν ἣν ἔδειξε διελθὼν τὴν Αἴγυπτον, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ τὰς σεβασμίας πυραμίδας τῶν Φαραὼ καὶ τοῦ κολοσσοῦ τοῦ μάντεως Ὀσιμανδία.

Τῷ ἔμεινεν ὅμως ἡ παρηγορία τῶν μεγάλων ἁμαρτωλῶν ἐν τῇ ἀγωνίᾳ των εὑρισκομένων—ἡμετάνοια· μετεμελήθη, καὶ ὡρκίσθη ἂν ἤθελε διαφύγῃ τοὺς ἐκδικητικοὺς ὀδόντας τοῦ κροκοδείλου, νὰ φιλήσῃ τοὺς πόδας τοῦ τενόρου Μέμνωνος, ὅστις ψάλλει μίαν καβατίνα ἑκάστην πρωΐαν κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ἡ εὐχὴ φέρει γαλήνην τινὰ πάντοτε εἰς τὸ πνεῦμα. Παρετήρησε λοιπὸν τὸ τέρας, τὸν κέρβερον τοῦτον, ἵνα πεισθῇ ἐὰν ἡ εὐχὴ παρήγαγεν ἀποτέλεσμά τι ἐπὶ τῶν φολίδων του.

Τὸ τέρας ἠγρύπνει πάντοτε ἀκίνητον, καὶ δὲν ἐφαίνετο ἀκοῦσαν τῆς εὐχῆς.

Δίψα φλογερὰ κατέτρωγε τὸ στῆθος τοῦ σοφοῦ, ἄλλη δυστυχία τῆς πολιορκίας! οἱ φοίνικες εἶναι μεγάλως διψητικοί.

Πῶς νὰ πίῃ; Ὁ ἀτυχὴς Τάνταλος ἔβλεπεν ὑπὸ τοὺς πόδας του εὐρὺν ποταμὸν κυλίοντα τὰ δροσερὰ ῥεῖθρά του, καὶ αὐτὸς ἀπέθνησκε τῆς δίψης. Ὁ Νεῖλος εἶχε κελαρισμοὺς εἰρωνικούς. Περιωρίζετο νὰ δροσίζῃ τὸν ἀέρα, καὶ δὲν προσέφερεν οὐδὲ σταγόνα ὕδατος εἰς τὰ κατάξηρα χείλη τοῦ πολιορκημένου.

Συγκρίνων ἑαυτὸν πρὸς τὸν συμπατριώτην του Ῥομβινσῶνα Κροῦσον ἔβλεπεν ὅτι ἐκεῖνος ἦτο εὐτυχέστερος.

Τῷ ὄντι, ὁ Ῥομβινσὼν διῆλθε μίαν νύκτα ἐπὶ δένδρου, ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον κατέβη· ἐφόνευσε ψιττακοὺς καὶ ἔκαμε φρεκασὲ ἀπὸ πτηνά· ἐκεῖνος ἔπιεν ὕδωρ καθαρὸν καὶ ῥοῦμι, ἐπεριπάτει κρατῶν ὀμπρέλλαν, ἔκτισεν οἴκημα καὶ δὲν συνήντησε οὐδένα κροκόδειλον.

—Εὐτυχῆ Ῥομβινσών! ἔλεγε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ σοφός· εὐτυχῆ νησιῶτα! Βασιλεῦ καὶ ὑπήκοε συγχρόνως! Καὶ ὁ ἀχάριστος αὐτὸς ἐτόλμα νὰ παραπονεῖται!.... ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα μίαν ὥραν εἰς τὴν θέσιν μου!

Βιαζόμεθα νὰ συμφωνήσωμεν ὅτι αἱ μεμψιμοιρίαι τοῦ Ῥομβινσῶνος ἦσαν ὕβρεις κατὰ τῆς θείας Προνοίας.

Ἰδοὺ ἀληθῶς ὁποῖός τις ὁ ἄνθρωπος! παραπονεῖται πάντοτε διὰ τὴν δυστυχίαν του! Ἀλλ' ὁ Ἄδαμσων ἦτο μᾶλλον λογικὸς κατηγορῶν τὸν συμπατριώτην του τῆς Ὑόρκης; Ἀλλοίμονον! Ὄχι. Ὁ κρεμμάμενος οὗτος ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ φοίνικος δὲν ἤξευρεν ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, ὁ ἀτυχὴς γάλλος σοφὸς, ὁ Ἀδόλφος Πτίτ, κατεβροχθίσθη ὑπὸ κροκοδείλου, ἔμπροσθεν τῶν ἐρειπίων τοῦ Ὄμπος!

Οἱ ἄνθρωποι ἐὰν ἐγνώριζον τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων ἤθελον παύσει παραπονούμενοι.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐλαφροὶ ἀτμοὶ ἐκάλυψαν τὸν ἥλιον, καὶ ὁ Ἄδαμσων, ἠσθάνθη ἀνέκφραστον χαράν· ἤλπισεν ὅτι ἤθελε βρέξει, καὶ ἡτοίμαζε τὰς παλάμας

του ἵνα κάμῃ ὑδάτινον βάκχευσιν μὲ τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ χαρά του ἦτο βραχεῖα.

Ἀνεμνήσθη τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐπιγραφῆς Limite delle pioggie, *ὅρια τῆς βροχῆς*, ἣν ὁ γενναῖος ἰταλὸς περιηγητὴς Ῥοσινόλ, ὁ φίλος τοῦ Βελζόνη ἐχάραξεν εἰς τὸν τοῦ Νείλου χάρτην του.

Ὁ φοῖνιξ ἔκειτο δυστυχῶς εἰς τὴν γεωγραφικὴν ἐκείνην μοῖραν τῆς ὁποίας ὁ οὐρανὸς συννεφοῦται, ἀλλὰ δὲν ὑγραίνεται ποτέ.

Ἐπανέλαβεν, ἵνα στρέψῃ ἀλλαχοῦ τὸν νοῦν του, χωρίον τι τῆς *Ἱερουσαλὴμ*, ἐν ᾧ ὁ Τάσσος περιγράφει τοὺς σταυροφόρους πίνοντας, πλήρεις περικεφαλαίας, ὕδωρ ὑέτειον ἐκ θαύματος πεσόντος μετὰ μακρὰς ἀγωνίας ὑπὸ χάλκεον οὐρανόν.

Οἱ στῖχοι οὗτοι τῷ ἐδρόσισαν τὰ χείλη, ἂν καὶ προφερθέντες Ἰταλο-ἀγγλιστί.

Ὁ κροκόδειλος ἐφαίνετο μαντεύων τὴν ὀδύνην τοῦ Ταντάλου τῆς Βελφάστ, καὶ κατέπινεν ὁλόκληρα κύματα ὕδατος τοῦ Νείλου, ῥίπτων ἐπὶ τοῦ φοίνικος βλέμματα λοξὰ καὶ χλευαστικά.

Οἱ ἀχεῖσμοὶ τοῦ τέρατος εἶναι ἀφόρητοι.

Ὁ Ἄδαμσων ὠργίσθη, ὅπερ ηὔξησε τὴν δίψαν του.

Περιέφερε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἐλπίζων νὰ ἀνακαλύψῃ λέμβον τινὰ ἱστιοφόρον ἢ κωπήλατον, καὶ νὰ κραυγάσῃ ἀπηλπισμένως πρὸς τοὺς ναυβάτας· ἀλλ' ἡ ἐλπὶς εἶναι φανταστικὴ εἰς τὰς κινδυνώδεις ταύτας ὄχθας.

Ἡ ἐρημία ἐτήρει τὴν θανάσιμον σιγήν της· δὲν ἐφαίνοντο ἢ ἐρείπια μελανίζοντα, ἐφ' ὧν περιίπτατο ἡ ἶβις.

Ἀκουσίως ὁ στοχασμὸς τοῦ σοφοῦ ἦλθεν εἰς τὸν Ῥομβινσῶνα Κροῦσον.

— Ὁ νησιώτης αὐτὸς, ἐσκέπτετο, εἶχε μέγα ἄδικον νὰ παραπονῆται κατὰ δυστυχίας ἥτις μοὶ φαίνεται τόσον μεγάλη εὐτυχία· ἀλλ' ὁ συμπατριώτης μου εἶχε καί τι καλόν· ἦτο γεννημένος μὲ νοῦν ἐφευρετικόν. Ἔκαμεν ἄρτον, ἀλεξίβροχον, ἱματισμὸν ὁλόκληρον ὡς καὶ πίπαν ἀκόμη. Ἡ στέρησις τὸν ἔκαμε ἐπιδέξιον.

Ἐπὶ τοῦ φοίνικος τούτου, ὁ Ῥομβινσὼν ἤθελεν εὕρει καὶ ὕδωρ. Ἂς ἴδωμεν τί ἤθελε πράξει;

Ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ νὰ ἐφεύρῃ τι κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ συμπατριώτου του, καὶ τὸ ἐσωτερικὸν πῦρ τῆς σκέψεως ἤρχισε νὰ καταφλέγῃ τὴν γλῶσσάν του· εἶχε δαυλὸν εἰς τὸ στόμα· εἶχε φθάσει εἰς τὴν παραφροσύνην ἐκείνην καθ' ἣν ὁ βασανιζόμενος τοῦ ᾅδου ζητεῖ μίαν σταγόνα ὕδατος.

Καὶ ὁ Νεῖλος ἐκύλιε πάντοτε τὰ διαυγῆ καὶ δροσερὰ νάματά του ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἀθλίου.

Ὦ ἀνάγκη μῆτερ τῆς ἐφευρέσεως! οὐδέποτε θέλεις ἐγκαταλείψει τοὺς μαθητὰς τοῦ Ῥομβινσῶνος!

Ὁ σοφὸς ἐκτύπησε τὰς χεῖρας, ὡς ἐὰν ἐχειροκροτεῖτο παρ' ἄλλων· ἀνεκάλυψεν ἐν μέσον ὑδραυλικόν. Πόσον μικρὰ πράγματα ἀπαιτοῦνται ἵνα χαροποιήσωσι τὴν δυστυχῆ ἀνθρωπότητα!

Ἰδοὺ εἷς ἄνθρωπος κρεμμάμενος ἐπὶ φοίνικος, εἷς ἀγωνιῶν προωρισμένος διὰ τὸ στόμα τοῦ κροκοδείλου, ὅστις εὑρίσκει τὸ μυστήριον τῆς χαρᾶς, διότι εὗρε μέσον ἀμφίβολον νὰ δροσίσῃ μικρὸν τὰ χείλη του ἐκ τοῦ ἐρυθρωποῦ ὕδατος τοῦ Νείλου!

Ὁ Ἄδαμσων, ὑπερήφανος νὰ παλαίσῃ πρὸς τὸν συμπατριώτην του τῆς Ὑόρκης, ἤρχισεν ἀμέσως τὸ ἔργον του. Ἀπέκοψε πολλοὺς κλάδους μακροὺς, καὶ τοὺς συνέδεσεν εἰς τὰ ἄκρα, διὰ κλωστῶν φυτικῶν, δυνάμει τῶν ὀδόντων καὶ τῶν χειλέων.

Ἀφοῦ ἔκαμε τοῦτο περιέμεινε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ κροκόδειλος ἔκαμνε μικρὸν περίπατον ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἵνα ἐκπληρώσῃ τὰ καθήκοντά του ὡς ἀμφίβιον, καὶ ἀφῆκεν ἡσύχως νὰ κατέλθῃ ἡ ἀντλία του ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ τὰ φύλλα ἐβράχησαν.

Κατόπιν ἔσυρε ταύτην μετὰ μεγίστης προσοχῆς, καὶ δύο χείλη φλεγόμενα ἐκόλλησαν ἐπὶ τῶν βρεγμένων φύλλων καὶ ἀπερρόφησαν τὸ γλυκὺ ὕδωρ, ὅπερ ἤδη ἦτο γλυκύτερον μέλιτος.

Οὐδέποτε γαστρονόμος καθήμενος εἰς παρισινὸν συμπόσιον δὲν ἐρρόφησε περισσότερον ἡδονικῶς ποτήριον ἰσοχειλὲς ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς ναϊάδος ἥτις ῥέει ἐνώπιον τοῦ Βορδώ.

Ὁ σοφός μας ἐγέλα ἐξ εὐτυχίας, ὡς μαθητής· καὶ, μὴ ἔχων τίποτε καλλίτερον νὰ πράξῃ, ἐπανήρχισε τὸ πείραμα, καὶ παρεδόθη, ἀμέτρως, εἰς ἀσωτίαν.

Ὁ Τάνταλος δὲν εἶχε ἐφεύρει τοῦτο.

Ὁ Ἄδαμσων ἐγέλα πρὸ πάντων ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἐφενάκισε τὸν κροκόδειλόν του, ὅστις ἤξιζε ἀληθῶς τοιοῦτον παίξιμον.

Ἐξαφαλισθεὶς ἐπὶ τῶν δύο κυριωτέρων ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, ὁ Ἄδαμσων ἀνεμνήσθη ὅτι εἶχεν ὑποστῆ ὑπερβολικὴν δρόσον, κατὰ τὰς ὑγρὰς ὥρας τῆς παρελθούσης νυκτός. Ἡ ἔλλειψις ἐνδυμάτων τῷ ἐφαίνετο εὐνοϊκὴ κατὰ τῆς τροπικῆς θερμότητος τῆς ἡμέρας, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ περὶ καλύμματός τινος διὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἄλλη τις αἰτία παρώρμα τὸν σοφὸν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν, ὡς τὸν Ῥομβινσῶνα, ἔνδυμα κόσμιον.

— Μὲ τὶ πρόσωπον θέλω παρουσιασθῆ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐὰν σώτειρά τις λέμβος διέλθῃ πλησίον μου! ἔλεγεν ὁ φρόνιμος σοφός.

Ἀφοῦ ἐσκέφθη ἢ εἶπε ταῦτα, ὁ Ἄδαμσων συνέλεξεν ἐν τῷ ἐναερίῳ παστῷ του ποσότητά τινα μεγίστων φύλλων, καὶ, ὡς ἐπιτήδειος ῥάπτης, κατεσκεύασε ἐν φυτικὸν παλτὸ, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ δὲν ἦτο τῆς τελευταίας μόδας, εἶχεν ὅμως πρωτότυπόν τινα μορφὴν ἀρκετὰ γραφικήν.

Δύο φύλλα ἤρκεσαν διὰ τὸν νυκτερινὸν σκοῦφόν του, ὅστις δὲν ἐστερεῖτο κομψότητος καὶ δὲν τὸν ἔκαμνε νὰ λυπῆται τοὺς φρικώδεις ἡμῶν πίλους τῆς ἡμέρας.

Ὁ ποιητὴς ὅλων αὐτῶν τῶν εὐφυῶν κατασκευασμάτων ἔδειξε τὴν εὐχαρίστησίν του σφίγκων ἑαυτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Εἶχε κατοικίαν, ἔνδυμα, τροφὴν, πόσιν δαπάνῃ τῆς φύσεως.

Πᾶσα εὐτυχία εἶναι σχετική. Ὁ Ἄδαμσων ἐφρόνει ἑαυτὸν εὐτυχέστατον, καὶ, ἐκ τῶν πραγμάτων κρίνων, ἐθεώρει τὸν Ῥομβινσῶνα Κροῦσον μετὰ περιφρονήσεως, ἐξ ὅλου τοῦ ὕψους τοῦ φοίνικος αὐτοῦ.

Ἐνῷ ἐπαναπαύετο ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ του, παρετήρησε τὸν κροκόδειλον παρὰ τὴν ῥίζαν τοῦ δένδρου, καὶ τὸ τέρας τῷ ἐφάνη ἐμπνεόμενον ὑπό τινος κακοῦ στοχασμοῦ.

Ὁ σοφὸς δὲν ἠπατᾶτο.

Ὁ κροκόδειλος ἐπίσης εἶχε σκεφθῆ.

Μὴ δυνάμενος νὰ κωριεύσῃ τὸν φοίνικα εἴτε δι' ἐφόδου, εἴτε διὰ πολιορκίας, προσέτρεξεν εἰς τὸν ὑπόνομον καὶ τὴν σύριγκα. Οἱ μέγιστοι ὀδόντες τοῦ τέρατος ἤρξαντο τοῦ ἔργου, καὶ κατέτρωγον τὴν βάσιν τοῦ δένδρου μετὰ θηριώδους λύσσης.

Ὁ κροκόδειλος ἐφαίνετο ὡσεὶ σκεπτόμενος:

—« Εἶναι καιρὸς νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις αὐτή. »

Καὶ ὁ Ἄδαμσων ἤκουε φρίττων τὸν τριγμὸν τῆς τερατώδους σιαγῶνος ἐπὶ τῶν θεμελίων τῆς οἰκίας του.

Τότε τοῦ ἐπῆλθεν ἡ εὐτυχὴς ἰδέα νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὸν ἅγιον Συμεῶνα τὸν Στηλίτην.

Ἡ διάταξις τῶν τραπεζιτῶν καὶ τῶν διχαστήρων ὀδόντων εἶναι τοιαύτη εἰς τοὺς κροκοδείλους, ὥστε δὲν δύνανται νὰ βλάψωσι τὸν κορμὸν δένδρου· τὰ τέρατα ταῦτα δὲν ῥοκανίζωσι παρὰ πλαγίως μόνον· δι' αὐτῶν μόλις ψαύωσι χωρὶς νὰ δάκνωσι βαθέως.

Ἡ σοφὴ Φύσις διὰ τούτου ἠθέλησε νὰ καταστήσῃ τοὺς φοίνικας ἄσυλον τῶν διωκομένων δυστυχῶν ὑπὸ τῶν κροκοδείλων.

Ὁ σοφὸς ἠγνόει ἐπίσης τὴν ὀργανικὴν ταύτην ἰδιότητα τῆς ἀδυναμίας τῶν γνάθων τοῦ φολιδωτοῦ σκαπανέως. Ὁ Πλίνιος ἐν τούτοις καὶ ὁ Σαάβερς ἀναφέρουσι τὸ ἐπαναπαυτικὸν τοῦτο γεγονός· ἀλλ' οἱ δύο οὗτοι σοφοὶ φυσιολόγοι δὲν ἠδύναντο νὰ ἀναγνωσθῶσι τὴν ὥραν ταύτην εἰς τὸ περὶ Κροκοδείλων κεφάλαιον.

Ὁ Ἄδαμσων παρετήρει τὰς προόδους ἐπὶ τῆς βάσεως ἀλλὰ ἰσάμενος λίαν ὑψηλὰ καὶ κακῶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκτιμήσῃ τὸν κίνδυνον, καὶ περιέμενεν νὰ ἴδῃ κατακρημνιζόμενον μετ' ὀλίγον τὸ σωστικὸν δένδρον, καὶ αἱ τρίχες του ὠρθοῦντο ὑπὸ τὸν ἐκ φύλλων σκοῦφόν του, ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἤθελε τιναχθῆ εἰς τοὺς ὀδόντας τοῦ θηρίου, καὶ εἰσέλθει εἰς τὴν κοιλίαν του κατὰ τεμάχια αἱμοσταγῆ, ὡς ἔν τινι τάφῳ φολιδωτῷ καὶ χωρὶς ἐπιτάφειον, ἀναγγέλλοντα εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τῆς Βελφάστ τὰς ἀρετὰς τοῦ μακαρίτου.

(Ἀκολουθεῖ.)

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΦΑΒΕΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

G. FATH.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 54).

Ὁ ναύτης θεωρήσας αὐτὸν ἐν τῷ μεταξὺ μετά τινος συμπαθείας, τῷ λέγει:

— Κύριε, ἔχετε λοιπὸν μεγάλην ἀνάγκην νὰ φθάσητε τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρησεν;

—Ὦ! ναί, ἀνάγκην μεγίστην, ἀπήντησεν ὁ Φρεδερῖκος.

—Διάβολε! τότε θέλω σᾶς ὑποδείξει τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ θέλετε κατορθώσει τὸν σκοπόν σας.

— Ὦ! λέγε μοι, σὲ παρακαλῶ!

—Ὁ ἔμπορος, ὅςις ἐφώπλισε τὸ ἀναχωρῆσαν πλοῖον διὰ τὸ Μεξικὸν, ἑτοιμάζει καὶ ἕτερον διὰ τὸ αὐτὸ μέρος· λαμβάνετε λοιπὸν μίαν θέσιν ἐν αὐτῷ, ἐὰν δὲν σᾶς ζημιοῖ καὶ φθάνητε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας.

—Δαμβάνεις σὲ παρακαλῶ τὸν κόπον νὰ μ' ὁδηγήσῃς εἰς τὸν ἔμπορον τοῦτον!

— Ἄ! ὡς πρὸς τοῦτο εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, ἀρκεῖ νὰ βάλετε τὸ χέρι στὴν τζέπην καὶ πηγαίνομεν μέχρι τοῦ Ingou ville.»

— Ὁ ἐφοπλιστὴς εἶχεν ἀναχωρήσει ἐπὶ τῆς ταχυδρομικῆς ἁμάξης διὰ τὸ Κάεν, ὁπόθεν ἤθελεν ἐπανέλθει τὴν ἐπαύριον.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ ναύτης, ὑπάγωμεν ν' ἀνταμώσωμεν τὸν ὑπάλληλόν του εἰς τὸ καφφενεῖον, θὰ σᾶς δώσῃ ὥς ὁ κύριός του ὅλας τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας.

Ὁ ὑπάλληλος εὑρίσκετο ἀληθῶς εἰς τὸ καφφενεῖον τῆς παλαιᾶς συνοικίας.

— Κύριε Καρτὴν, τῷ λέγει ὁ ναύτης, ὁ κύριος ἐδῶ θέλει νὰ ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἔχετε προορίσει διὰ τὸ ταξείδιον τοῦ Μεξικοῦ.

— Ἀδύνατον, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ὑπάλληλος ἀποτεινόμενος εἰς τὸν Φρεδερῖκον ὅστις προύχωρει πρὸς αὐτὸν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιβατῶν καὶ τοῦ πληρώματος εἶναι τόσον πολύς. . . .

Ὁ Φρεδερῖκος μικροῦ ἐδέησε νὰ κλαύσῃ διὰ τὴν ἀποτυχίαν του.

Ὁ ὑπάλληλος ἐξηκολούθησε:

—Δὲν ὑπολείπεται ἢ νὰ σᾶς εὐνοήσῃ ἡ τύχη· πιθανὸν νὰ μείνῃ ἔξω ἐπιβάτης τις καὶ τότε καταλαμβάνετε τὴν θέσιν του· τοῦτο συνέβη καὶ σήμερον τὴν πρωΐαν.

Ὁ ὑπάλληλος, ὅστις εἶχε διακόψει τὸ χαρτοπαίγνιόν του ἵν' ἀπαντήσῃ, στραφεὶς πάλιν πρὸς τὸν σύντροφόν του ἐπανέλαβε τὸ παιγνίδιον.

Ὁ Φρεδερῖκος ἔμενεν ἄφωνος· ὁ δὲ ναύτης βλέπων ἐκεῖ που κενὴν τράπεζαν τοῦ ἔπληξε τοὺς ὤμους προσκαλῶν αὐτὸν νὰ καθήσωσιν· ὁ ἐραστὴς τῆς Μαργαρίτας ἠκολούθησε τὸν σύντροφόν του κατανοῶν, ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὰς ἀγαθὰς ὑπηρεσίας του.

— Ἀναμφιβόλως δὲν ἐπρογευμάτισες εἶπεν οὗτος ἅμα ἐκάθησαν.

Ὁ Φρεδερῖκος ἔκαμε χειρονομίαν ἀποφατικήν.

— Λοιπὸν, πάρετε κάτι τι, κατόπιν ἐπανερχόμεθα εἰς τὰ τῆς ὑποθέσεώς σας.

— Διάταξον σὺ, ἀπήντησεν ὁ Φρεδερῖκος, συμβουλευόμενος τὴν ὄρεξίν σου, διότι ἀμφιβάλλω ἂν θὰ κατορθώσω νὰ λάβω τι.

— Ὦ! ὤ! δὲν πρέπει νὰ κάμνῃς οὕτω· ὑπάρχει θεραπεία ὅλων καὶ ἐγὼ ὑπέφερα πολλὰ, ἰδίως εἰς τὸν κατηραμένον αὐτὸν τόπον, ὅπου σκέπτεσαι νὰ μεταβῇς.

— Καὶ ἐπῆγες εἰς τὸ Μεξικόν; ἠρώτησεν ὁ Φρεδερῖκος μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος.

— Διῆλθον ἐκεῖθεν δεκάκις, θὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ ταξείδιά μου ἀμέσως· ἐπὶ τοῦ παρόντος πεινῶ τόσον πολὺ, ὥστε μοὶ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναπολήσω τι.

Ὅταν ὁ ναύτης, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν παντελῆ ἀποχὴν τοῦ Φρεδερίκου, ἐκορέσθη ἐπανέλαβε:

— Ναί, εἶναι ἄθλιος τόπος αὐτὸ τὸ Μεξικόν σου.

— Πῶς ἐννοεῖς τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Φρεδερῖκος.

—Θὰ τὸ μάθῃς ἀμέσως, ἐξηκολούθησεν ὁ ναύτης· κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830, τὸ ἐμπόριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἠσχολούμην τότε, ἔπαθε καὶ ἔπαθε οὕτως, ὥστε πολλοὶ πλούσιοι οἶκοι τῶν Παρισίων ἐχρεωκόπησαν· ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ ζητήσω τύχην εἰς τὴν ἀλλοδαπήν. Ἑταιρία ἀνθρώπων αἰσχροκερδῶν, ἥτις ὑπεκίνει τοὺς ἀποικισμοὺς ἐκείνους πρὸς ἴδιον συμφέρον, εἶχεν ἤδη πείσει πολλοὺς πρὸς τοῦτο, ἐν οἷς καὶ ἐμὲ, ἵνα ἀκολουθήσω τὴν ἀποικίαν εἰς τὸ Guasacoalio, ὅπου καθ' ἃς ἔλαβον ὑποσχέσεις, ἐν μικρῷ χρόνῳ ἦτο βέβαιον, ὅτι θὰ ἐπραγματοποίουν ἀρκετὰ καλὴν περιουσίαν· μοὶ παρίστανον τόσον μαγευτικῶς τὸν πλοῦτον τοῦ τόπου, τὸ εὐκραὲς τοῦ κλίματος, ὥστε οὐδὲ στιγμὴν ἐδίστασα.

— Καὶ εὗρες κλίμα νοσηρὸν, δολοφόνον ἴσως; ἠρώτησεν ὁ Φρεδερῖκος ὅλος ταραχθείς.

— Τὸ ἐμάντευσες· κλίμα δολοφόνον καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε οἱ κάτοικοι τὸ ἀποκαλοῦσι γῆν τῶν δαιμόνων, ἀπομακρυνόμενοι ὅσον δύνανται.

— Τὸ πρόσωπον τοῦ Φρεδερίκου ἠλλοιώθη ἐπαισθητῶς.

Ὁ Ναύτης ἐξηκολούθησε:

—Λαβὼν μετ' ἐμαυτοῦ ὅ,τι εἶχον ἐπεβιβάσθην ἐντεῦθεν τὴν 27 Νοεμβρίου, τὴν 29 ἐθεώμεθα τὸ Πλυμούθον, τὴν 9 Δεκεμβρίου ἐκάμπτομεν τὸ ἀκρωτήριον Finistèrre καὶ τὰ παράλια τῆς Πορτογαλλίας· Τὴν 11 ἐπλέομεν μεταξὺ τῶν νήσων τῆς Ἀκόρης καὶ τῆς Μαδέρης· τὴν 20 ἐλαμβάνομεν τὸ βάπτισμα, ὑπὸ τὸν τροπικὸν, ἀτμοσφαίρας θαυμαστῆς, ἀλλ' εἴκοσι βαθμῶν θερμότητος, βοηθοῦντος τοῦ ἀνέμου, ἐθαλασσοποροῦμεν ὅσον ἦτο δυνατὸν ταχύτερον· πάντες εἴχομεν καταθελγχθῆ ἐκ τῶν αἰσίων τούτων οἰωνῶν καὶ τὴν 7 Ἰανουαρίου ἐκτεινομένης ἐνώπιόν μας τῆς νήσου Κούβας, ἕκαστος ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς δεδομένης ἡμῖν ὑποσχέσεως τοῦ ν' ἀναπαυθῇ εἰς τὴν Ἀβάναν καὶ νὰ ἀποστείλῃ ἐκεῖθεν εἰδήσεις εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Φεῦ! ἡ χαρά μας ἦτο πρόωρος· διότι ἐμέλλομεν ὀλίγας ἡμέρας μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ πλησίον τῆς Καμπέσχης νὰ ὑποστῶμεν τὸ ἀπελπιστικώτερον ναυάγιον ὅσων δύναταί τις νὰ φαντασθῇ.

— Ναυάγιον! ἐψιθύρισεν ὁ Φρεδερῖκος.

— Τὸ ὡραιότερον ἐξ ὅσων ποτὲ ὑπέστην, ὑπέλαβεν ὁ ναύτης. Τὸ ἥμισυ τοῦ πληρώματος ἐσώθη εὐτυχῶς ἐπὶ Γαλλικῆς πολεμικῆς Κορβέτας, καταδιωκούσης πειρατικὸν ἐντὸς τοῦ κόλπου· ἅπασα σχεδὸν ἡ περιουσία μας ἀπωλέσθη· μόνος ἐγὼ κατὰ τύχην ὅλως ἀπροσδόκητον ἐπανεῦρον τὸ κιβώτιόν μου, τὸ ὁποῖον ἡ τρικυμία εἶχε ῥίψει ἐπὶ τῆς παραλίας. Ἐσκηνώσαμεν ἐπὶ ἓξ ἑβδομάδας ἐν τῷ μέσῳ αὐχμηρᾶς χώρας, ἐκτεθειμένοι εἰς τοὺς ἀνέμους τοῦ βορρᾶ, τὰς βροχὰς καὶ τοὺς τυφῶνας θερμῆς ἄμμου, ὑπὸ καυστικώτατον ἥλιον· τὸ σῶμά μας καταφαγωμένον ὑπὸ τῶν ἐντόμων ἔγεμε πληγῶν· δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὰς δυστυχεῖς γυναῖκας καὶ τὰς νέας κόρας, αἵτινες διαφυγοῦσαι τοὺς κινδύνους τοῦ ναυαγίου, ἐγένοντο θύματα τῶν ταλαιπωριῶν καὶ τῆς ἀπελπισίας ὑπὸ τὰ ὄμματά μου.

Ὁ Ἐρρῖκος ἔκλαιε! δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὰ δεινὰ, τῶν ὁποίων τὴν ἀφήγησιν ἤκουε, δὲν ἐπεφυλάχθησαν καὶ διὰ τὴν ἀτυχῆ οἰκογένειαν τοῦ Φαβερ.

— Τέλος πάντων, ἐπανέλαβεν ὁ ναύτης, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Guasacoalco, τουτέστι εἰς τὸν φρικώδη τόπον, περὶ τοῦ ὁποίου σοὶ ὡμίλησα, ὅπου ἐφορτώθημεν ὅλον τὸν πυρετὸν τὸν ὀνομαζόμενον «callientoura.

Πολλοὶ ἐξ ἡμῶν ἀπαλλαγέντες τοῦ πυρετοῦ προσεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ μαύρου ἐμετοῦ (vomitonegro), ὅστις ὁμοιάζει τὴν χολέραν· ἡ ἀπελπισία ὑπῆρξε κοινή· καθόσον ἐνοήσαμεν, ὅτι ἡ ἀποικία ἀπεσυνετέθη πρὶν ἢ καταρτισθῇ· ἕκαστος ἔλαβεν ἰδίαν διεύθυνσιν· ἐγὼ ἔφερα τὸ κιβώτιόν μου εἰς τὴν Vera-cruz, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι θὰ μὲ συντρέξῃ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν πάσης στενοχωρίας· ἀλλ' ἔκαμνα τοὺς ὑπολογισμούς μου χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τοὺς δασμοὺς τῆς εἰσαγωγῆς, οἵτινες κατεβρόχθιζον πᾶσαν τὴν ἀξίαν· καταστραφεὶς ἐντελῶς δύω χιλιάδες πεντακοσίας λεύγας μακρὰν τῆς Γαλλίας ὤδευσα πρὸς τὴν Ζαλάπαν, ἀληθῆ ἐπίγειον παράδεισον, ἀλλὰ μὴ γνωρίζων οὐδὲ λέξιν Ἱσπανικὴν, δὲν κατώρθωσα νὰ εὕρω θέσιν τινὰ, συνήντησα τότε τινὰς τῶν συντρόφων τῆς δυστυχίας μου, οἵτινες μ' ὡδήγησαν εἰς μικρὸν χωρίον, ὅπου εἶχον καταφύγει μετὰ πολλὰς ἀκάρπους ἀποπείρας καὶ ὅπου εἰργάζοντο εἰς μεταλεῖα ἀργύρου, προσετέθην λοιπὸν εἰς αὐτούς· ὁ βίος μου κατέστη ἤδη φορητὸς, ὅτε αἴφνης συμμορία πειρατικὴ προσέβαλε τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον μάτην ἐπροσπαθή-

σαμεν νὰ ὑπερασπίσωμεν, ἕκαστος ἐτράπη εἰς φυγὴν, συνελάβομεν τότε τὴν ἰδέαν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Vera-cruz καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν προστασίαν τοῦ ἐκεῖ Γάλλου προξένου· παρ' αὐτοῦ ἐμάθομεν, ὅτι ἐκ τῶν ἓξ πλοίων, τὰ ὁποῖα πρό τινων μηνῶν ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Γαλλίας, τὰ τέσσαρα ἀπωλέσθησαν, οἱ δὲ διασωθέντες τῶν ἐπιβατῶν, οἵτινες κατώρθωσαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν Vera-cruz εὑρίσκοντο πάντες εἰς ὁμοίαν τῆς ἰδικῆς μας κατάστασιν. Τῷ ἦτο λοιπὸν ἀδύνατον νὰ βοηθήσῃ τόσον μέγαν ἀριθμὸν δυστυχῶν· ἀπηλπισμένος ἐμισθώθην εἰς πλοῖον λαθρεμπορικὸν, μετῆλθον τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο ἐπὶ δέκα ἔτη, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐπανῆλθον εἰς τὴν Γαλλίαν δυστυχέστερος ἢ πρότερον· οἱ γονεῖς μου, οἱ συγγενεῖς μου πάντες εἶχον ἀποθάνει· ἐπανῆλθον εἰς τὴν ναυτικὴν τέχνην, παρὰ τῇ ὁποίᾳ καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπηρετῶ. Βλέπετε, ὅτι ἡ ἱστορία μου, μολονότι δὲν παρουσιάζει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον, δύναται μολαταῦτα νὰ σᾶς ἦναι κατά τι ὠφέλιμος: δηλονότι Γάλλος ὅστις δὲν πηγαίνει εἰς τὸ Μεξικὸν ἵνα ἀκολουθήσῃ ἐρωμένην του τινὰ, ἢ νὰ διαφύγῃ τὴν λαιμητόμον, ὁρμᾶται ἀπὸ στρεβλὰς σκέψεις, διὰ τὰς ὁποίας ἀργὰ ἢ ὀγρήγορα θὰ μεταμεληθῇ.

— Λοιπὸν τὸ Μεξικὸν εἶναι τόπος, τοῦ ὁποίου τὸ κλίμα ὑπῆρξε πάντοτε ὀλέθριον εἰς τοὺς Εὐρωπαίους; εἶπεν ὁ Φρεδερῖκος, τὸν ὁποῖον ἡ διήγησις τοῦ ναύτου ἐκράτει ἔτι συνωφρυωμένον.

— Ἰδίως τὸ Guasacoalco καὶ ἡ Veracruz· διατείνονται, ὅτι τὴν ἡμέραν τῆς τῶν νεκρῶν ἀναστάσεως ὁ θεὸς ἑκὼν ἄκων θὰ ἐκτείνῃ τὴν τελευταίαν ταύτην πόλιν κατὰ πεντακοσίας λεύγας, ἐὰν θελήσῃ νὰ συναθροίσῃ τοὺς ἐκεῖ τεθαμμένους.

— Ἐνδιαφέρομαι, θὰ ὑπάγω· δὲν θὰ ἐδυσαρεστούμην, ἂν ἐθάπτετο ἐκεῖ ἓν ἔτι πτῶμα.

—Ἔχω! ἀλλὰ τότε σᾶς παρακαλῶν' ἀκούσητε καὶ τὴν τελευταίαν συμβουλήν μου.

— Τίνα; ἠρώτησεν ὁ Φρεδερῖκος.

— Νὰ μείνητε περιμένων ἐνταῦθα, ὅπου θὰ εὕρητε ἀξιόλογον τράπεζαν καὶ ἀναπαυτικὴν κλίνην, ἵνα γνωρίζω ποῦ θὰ σᾶς ἀνταμώσω ἅμα διαπραγματευθῶ τὰ τοῦ ταξειδίου σας.

— Ἔστω, ὑπέλαβεν ὁ Φρεδερῖκος καὶ τῷ ἔτεινεν εἰκοσάφραγκον, ὅπως τὸν ὑποχρεώσῃ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς πρὸς αὐτὸν ὑπηρεσίας του.

— Φυλάξατε τὸ ἀργύριόν σας, φίλτατέ μοι Κύριε· ἐπληρώσατε τὰς πληροφορίας μου καὶ τὴν μικρᾶν μου ἱστορίαν διὰ ἀρκετὰ καλοῦ προγεύματος, δὲν ἀξίζει περισσότερον.»

Ὁ Φρεδερῖκος ἐπέμενεν.

— «Ὄχι, ἐπανέλαβεν ὁ ναύτης, δὲν ἔχω ἀνάγκην χρημάτων, ἄλλως ὑπήρξατε ἀφορμὴ ν' ἀνακαλέσω τὰς τρέλλας τῆς νεότητός μου, ἔχει καὶ τοῦτο τὴν ἀξίαν του, θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα.»

Ὁ Φρεδερῖκος τῷ ἔτεινε τότε τὴν χεῖρα, λέγων, ὅτι ἐστήριζεν ἐπ' αὐτοῦ ὅλας τὰς ἐλπίδας του καὶ ὅτι ἐπίστευε νὰ τὸν ἐπανίδῃ ἐντὸς ὀλίγου.

Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ὁδηγοῦ του ὁ Φρεδερῖκος ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν ξενοδόχον δωμάτιον, ᾐσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ συγκεντρώσῃ τὰς τραχεῖς δοκιμασίας του, ταὐτὸν εἰπεῖν τὰς σκληρὰς ἡδονὰς τοῦ ἀτυχοῦς ἔρωτός του· ἡ ξενοδόχος τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ μόνον δωμάτιον, ὅπερ εἶχεν ἐλεύθερον, καὶ τὸ ὁποῖον ἔκειτο ἐν τῷ μέσῳ μακροῦ ἐμβαδοῦ· ὁ Φρεδερῖκος εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἐξετάσεως, ἔλαβε τὸ πρῶτον πρὸ αὐτοῦ κάθισμα, ἐκάθησεν ἔμπροσθεν τραπέζης καὶ στηρίξας ἐπὶ τῶν χειρῶν του τὸ μέτωπον ἔμεινεν οὕτω ἐπὶ πολὺ, ὅτε ἤκουσε φωνὴν, τὴν ὁποίαν ἐπίστευσεν, ὅτι ἀναγνωρίζει ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου.

— «Τί νὰ κάμω; . . τί νὰ γείνω; . . ἔλεγεν ἡ φωνὴ αὕτη.»

Ἡ ὑπόκωφος αὕτη ἐκφώνησις ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἐκ τῶν μυχῶν ἀνθρώπου, σπαρασσομένου ὑπὸ πικρῶν σκέψεων καὶ φροντίζοντος ἀπὸ πολλοῦ ἐν σιωπῇ ν' ἀποσοβήσῃ τὰς δυστυχίας, αἵτινες τὸν ἠπείλουν. Ὁ Φρεδερῖκος ἠγέρθη ὡσεὶ δοκιμάζων ἠλεκτρικὴν συγκίνησιν καὶ πλησιάσας πρὸς τὸ μέρος, ὁπόθεν ἤρχετο ἡ φωνὴ, ἤκουσε μετὰ πολλοῦ φόβου.

— «Αὐτὸς ὁ ἰατρὸς δὲν θὰ ἔλθῃ!

Καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε λυγμούς. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην θόρυβος ἐσπευσμένων βημάτων ἠκούσθη εἰς τὸ ἐμβαδόν· πάρευ-

τα ἡ θύρα ἠνεῴχθη εἰς ἐρχομένους, οἵτινες ἀναμφιβόλως ἀνυπομόνως περιεμένοντο.

Βαθεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ μικρόν· τέλος πάντων ἄνθρωπος, ὁ ἰατρὸς, πιθανῶς, ἐζήτησε κάλαμον μελάνην καὶ χάρτην, καί τις ἐξῆλθε πάραυτα ὅπως προμηθευθῇ τὰ ἐπὶ τοῦ χάρτου σημειωθέντα. Ὁ Φρεδερῖκος ἠθέλησε νὰ σταματήσῃ τὸν ἄγνωστον τοῦτον διαβαίνοντα, ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῶν τόπῳ πλησίον αὐτοῦ συμβαινόντων, ἀλλὰ διενοήθη ὅτι ἤθελεν εἴσθαι ἄτοπον νὰ πράξῃ τοῦτο εἰς τοιαύτην περίστασιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ τὴν ἔξοδον τοῦ ἰατροῦ. Ὁ ἄγνωστος ἐπανῆλθε μετά τινα λεπτὰ καὶ ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἠνοίχθη ἐκ νέου. Ἡ προκατάληψις τοῦ Φρεδερίκου θὰ εἶχέ τι ἀληθῶς τὸ παράδοξον, ἂν δὲν ὠθεῖτο ὑπὸ προαισθήματος νὰ πιστεύῃ ὅτι εἰς ὅλα ταῦτα ὑπῆρχε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τὸν πρὸς τὴν Μαργαρίταν ἔρωτά του. Ἐξ ἐμπνεύσεως κατῆλθε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν ξενοδόχον ἐπὶ τοῦ προαισθήματός του τούτου, τὸ ὁποῖον τόσῳ ζωηρῶς τὸν κατεῖχε.

— Μὴ μὲ ὡμιλῆτε, Κύριε . . . . εἶναι οἰκογένεια πτωχῶν Ἀλσακιανῶν, οἵτινες δὲν κατώρθωσαν διὰ τὴν ἀσθένειαν ὡραίας δεκαοκταετοῦς κόρης νὰ ἐπιβῶσι, καί τοι πληρώσαντες, τοῦ σήμερον τὴν πρωΐαν διὰ τὸ Μεξικὸν ἀποπλεύσαντος ἱστιοφόρου. Ἡ ἀσθένεια, ἥτις πρὸ δύο ἡμερῶν ὑφίσταται εἶναι πυρετὸς σφοδρότατος φέρων ἐπικινδύνους χαρακτῆρας.

— Λοιπὸν ἰατρέ; . . . . ἐξηκολούθησεν ἡ ξενοδόχος ἐρωτῶσα τὸν ἄνθρωπον, ὅστις διήρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πρὸ τοῦ λογιστηρίου της.

— Εἶναι χειρότερα ἀπὸ χθὲς, ἀπήντησεν ὁ Ἰατρός.

— Δυστυχῆ κόρη! ὑπέλαβεν ἡ ξενοδόχος. Καὶ πιστεύετε, ἰατρὲ, ὅτι ὁ κίνδυνος εἶναι σπουδαῖος; προσέθηκεν αὕτη.

— Ὤ! ὑπάρχουσι συμπτώματα πολὺ ἐπίφοβα . . . .

— Τόσῳ χειρότερα! τόσῳ χειρότερα! θὰ ἦναι λίαν δυσάρεστον ἂν ἀποθάνῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μου.»

— Ὁ ἰατρὸς ἀπεμακρύνθη κάμνων φιλοσοφικὴν χειρονομίαν, διὰ τῆς ὁποίας ἠθέλησε νὰ σημάνῃ . . . «πρέπει νὰ περιμένῃ τις τὰ πάντα!»

Ὁ Φρεδερῖκος ἔμεινε κατάπληκτος.

— «Ναὶ, δὲν θὰ ἦναι καθόλου εὐχάριστον δι' ἐμὲ νὰ συμβῇ θάνατος ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μου, ἐπανέλαβεν ἡ ξενοδόχος, ἥτις ὑπὸ μόνην ταύτην τὴν ἔποψιν συνέκινεῖτο διὰ τὴν δυστυχίαν, τὴν ὁποίαν προέβλεπεν.

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, κυρία, ποῖον εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς κόρης ταύτης, διότι γνωρίζω πολλοὺς τοῦ τόπου των, καὶ δυνατὸν νά . . . .

— Ὡς πρὸς τοῦτο, νομίζω, ὅτι ὀνομάζεται Χάγερ . . . . Μύλλερ . . . ἢ . . . . ἀλήθεια, τὸ ἔχω γράψει ἐκεῖ, εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων· ὀνομάζεται Φάβερ, ἐφώναξεν ἡ ξενοδόχος, ἀφοῦ ἠρεύνησε τὸ εἰρημένον βιβλίον.

— Φάβερ! . . . ἐψιθύρισεν ὁ Φρεδερῖκος καὶ ἐν τῷ ἅμα ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος τὸ φέρον εἰς τὸ δωμάτιόν των.

Αἱ ἀνησυχίαι τῶν ἐν τῷ δωματίῳ μετεβλήθησαν εἰς περιπλοκὰς, ἡ Μαργαρίτα εὑρίσκετο πλησίον τοῦ πατρός της, προσβεβλημένη, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ ἰατροῦ, ὑπὸ θανατηφόρου ἀσθενείας, μολονότι ἐπίστευεν, ὅτι ἡ παρουσία του ἠδύνατο νὰ τῇ παράσχῃ ὠφέλειάν τινα ἢ νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν ὑγείαν, ἡ ἐλπὶς αὕτη ἀπεῖχε πολὺ τοῦ νὰ ἦναι βεβαιότης καὶ ἐδίσταζε νὰ παρουσιασθῇ εἰς αὐτὴν, φοβούμενος μὴ τῇ προξενήσῃ ταραχὴν ἐπικίνδυνον· ἀνεπόλησεν ἐπίσης τὸ μῖσος, τὸ ὁποῖον ὁ Φάβερ ὑπέτρεφεν κατὰ τοῦ πατρός του ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς καταστρεπτικῆς ἐκείνης δίκης καὶ τοῦτο τὸν ἐκώλυσε νὰ εἰσέλθῃ αἰφνιδίως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαργαρίτας. Εἰς ἄλλην περίστασιν βεβαίως οὐδὲν θὰ τὸν ἀνεχαίτιζε τοῦ νὰ σπεύσῃ νὰ τὴν ἴδῃ καὶ νὰ τῇ ἐκφράσῃ ἐλευθέρως τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς προθέσεις του, καὶ ὅμως ἡ Μαργαρίτα ὀλίγας ἴσως εἶχεν ἔτι στιγμὰς ζωῆς. Ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης ἠδύνατο νὰ γίνῃ τρελλός. Ἐβασανίζετο ὑπὸ τοσούτων σκέψεων, ὅτε κραυγὴ ὀξεῖα ἐξῆλθε τοῦ δωματίου ἐν ᾧ κατῴκει ὁ Φάβερ, ἡ κραυγὴ αὕτη ἐνέκλειε τοσαύτην θλίψιν, ὥστε οἱ δισταγμοὶ τοῦ Φρεδερίκου ἐξέλιπον καὶ μὲ δύω βήματα εὑρέθη ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὁ ἔρως του ἐξ ἀπροόπτου ἐπιταθεὶς ἐπεκράτησε καὶ τῶν σκέψεων καὶ τῆς φρονήσεως.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 54).

Οἱ συνήθως γαλήνιοι χαρακτῆρες τοῦ Μίραν ἐξέφρασαν ἔκπληξιν μεστὴν ὀργῆς.

— Ἀπειλὰς! ἀνέκραξεν.

— Ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ ἀρνησίπατρις, ἀλλ' ἐπίπληξιν· διότι ὅτε ἡ καρδία εἶναι πληγωμένη, ἡ γλῶσσα ὁμιλεῖ. Σᾶς ὑπηρετῶ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας σας, σᾶς ἠγάπησα ὡς υἱόν μου, ἑκατοντάκις ἐκινδύνευσα τὴν ζωήν μου ἵνα ἐκπληρώσω τὰς ἐλαχίστας θελήσεις σας, ἠγρύπνισα ἐφ' ὑμῶν εἴτε ὑγιὴς ἦσθε εἴτε ἐπάσχετε, καὶ ἤδη, ἐπειδὴ αἱ φρόνιμαι συμβουλαὶ τοῦ γήρατος δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὴν θερμὴν ἀνυπομονησίαν τῆς νεότητος, μὲ ὑποπτεύεσθε, ἐμέ!.... Ἡ ἐμπιστοσύνη εἶναι ἡ σφραγὶς τῶν δεσμῶν τῆς φιλίας, ἡ ὑπόνοια τὴν συντρίβει.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ νέος τείνας τὴν χεῖρά του, ἣν ὁ χὰν ἔσφιγξε μετὰ σεβασμοῦ· ἀλλ' ἐὰν ἠδύνασθε νὰ ἀναγνώσητε ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἠθέλετε μὲ λυπηθῆ καὶ μὲ κλαύσει, εἶναι καθημαγμένη ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς ἀπωλεσθείσης ἐλπίδος. Ἡ Ἔλλεν ὑπῆρξε τὸ ὄνειρον τῆς παιδικῆς ἡλικίας μου· ὅτε τὸ ἄστρον τοῦτο ἐκλείψει, ἡ ὕπαρξίς μου τελειώνει. Ἐὰν δὲν εἶμαι σύμφωνος πρὸς τὴν γνώμην σας ἐκτιμῶ ὅμως τὴν ὑπαγορεύουσαν αὐτὴν πίστιν· ἀλλὰ σεῖς δὲν ἠγαπήσατε ποτέ!

Ὁ χὰν ἐμειδίασε θλιβερῶς.

— Ἢ ἐὰν ἠγαπήσατε, τὸ γῆρας ἔπηξεν εἰς τὰς φλέβας σας τὸ γενναῖον τοῦτο αἴθημα, ἡ καρδία σας δὲν ἀκούει τώρα ἢ τὰς ψυχρὰς καὶ φρονίμους ἐμπνεύσεις τοῦ λογικοῦ, ἐνῷ ἡ ἰδική μου εἶναι ἡφαίστειον ὑπογείως ἀναβράζον. Ὅτε ἡ ὑπομονὴ θέλει εἴσθε σαρκασμός, ὅτε ὁ τελευταῖος φραγμὸς ὑποχωρήσει, ἡ λάβα τῶν παθῶν μου θέλει ῥίψει τὴν ἐρήμωσιν εἰς τὰ πέριξ.

— Βλέπω, εἶπεν ὁ γέρων βαθέως συγκεκινημένος ἐκ τῆς ταραχῆς τοῦ ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του, ὅτι εἶναι ἀνωφελὲς νὰ σᾶς ὑποδεικνύω τὴν ὑπομονήν· ἀλλ' ἴσως θέλετε ἀκούσει τὴν φωνὴν τῆς φρονήσεως. Δὲν εἴσθε πλέον ἐν τῇ Ἰνδίᾳ, ἀλλ' ἐν χώρᾳ ὅπου ὑπάρχει δύναμίς τις ὑπεράνω τοῦ θρόνου, δύναμίς τις ἣν ὁ χρυσὸς δὲν δύναται νὰ διαφθείρῃ, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν δύναται νὰ κάμψῃ, διότι εἶναι ἄνευ πάθους ὡς ἀρχή, ψυχρὰ καὶ ἀναίσθητος ὡς ὁ θάνατος. Ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἡ δικαιοσύνη!

— Ἡ δικαιοσύνη! ἐπανέλαβεν ὁ Μίραν σκωπτικῶς γελῶν· ποῦ θὰ τὴν εὕρω; Ἐν τῷ κοινοβουλίῳ σας, παρὰ τοῦ ὁποίου ἡ ἐρημωθεῖσα Ἰνδία ζητεῖ εἰς μάτην βοήθειαν, καὶ ὅπου αἱ ἐλευθερίαι ἑνὸς λαοῦ πωλοῦνται κατ' ἔτος ἀντὶ φόρων καὶ τιμῶν; Οἱ χωρικοὶ εὗρον ταύτην ποτέ, αὐτοὶ οἵτινες ἐργάζονται, σπείρουσι καὶ θερίζουσι δι' ἀχαρίστους κυρίους; Ἡ δικαιοσύνη! γελᾶτε, χάν;

— Καὶ ἐν τούτοις ἡ ζωὴ τοῦ ταπεινοτέρου αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἀποκαλεῖτε εἴλωτας, εἶναι ἐπίσης ἱερὰ ἐνώπιον τοῦ νόμου καθὼς καὶ τοῦ ἐπιφανεστέρου ἄρχοντος.

— Πιθανόν. Διότι αἱ μέλισσαι ἐργάζονται καὶ οἱ κηφῆνες γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν των.

Μὴ θέλων δὲ ὁ Μίραν νὰ παρατείνῃ τὴν συνομιλίαν, ἔκρουσε τὰς χεῖρας καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην ὅστις προσῆλθε, νὰ εἴπῃ εἰς τὸν συνταγματάρχην Μομβράϋ ὅτι ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸν δεχθῇ.

— Θὰ ὑπάγω νὰ ἐπισκεφθῶ, εἶπε πρὸς τὸν χάν, τὸν στρατηγὸν Βουσιέ, τοῦ ὁποίου τὰ κτήματα εἶναι πλησίον τοῦ Καρρόου· θὰ ἴδω τὴν Ἔλλεν καὶ τὸν ἀκαταγώνιστον ἀντεραστήν μου· θέλω νὰ τὸν κρίνω μόνος, καὶ θέλω ἐνεργήσει ἑπομένως κατὰ τὴν κρίσιν ταύτην.... Δὲν σᾶς κρατῶ πλέον, πηγαίνετε ν' ἀναπαυθῆτε.

Ὁ χὰν ἐνόησε τὴν παραγγελίαν καὶ ἀπεσύρθη· ἦτο φανερὸν ὅτι δὲν εἶχε πλέον ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν· καὶ ἐπὶ τῇ βεβαιότητι ταύτῃ, ἀντὶ νὰ αὐξήσῃ ὁ ζῆλός του, ἐψυχράνθη περισσότερον. Ἀφ' οὗ εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, αἰσθήματα καὶ ἀναμνήσεις ἀποκεκοιμημέναι ἐξηγέρθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ του· ἡ ἀγνωμοσύνη τοῦ παρ' αὐτοῦ ἀνατραφέντος τὸν ἐπλήγωνε, καὶ, πρῶτον ἤδη ἐσκέφθη τὸ δυνατὸν νὰ

καταστρέψῃ τὰς προθέσεις αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ σκέψις αὕτη μόλις συλληφθεῖσα ἀπερρίφθη.

— Ὄχι ἀκόμη, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὄχι ἀκόμη! δὲν ὑποπτεύεται ὅτι δύναμαι διὰ μιᾶς λέξεως νὰ ἐγείρω μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐλπίδων του φραγμὸν ἀνυπέρβλητον. Ἀλλ' ὁ καιρὸς δὲν ἐπῆλθε ἀκόμη. Ἂς περιμένωμεν, ἂς περιμένωμεν! Ἴσως τὸν ἀδικῶ!

Συνήντησεν εἰς τὸν διάδρομον τὸν συνταγματάρχην Μομβράϋ, ὅστις τὸν ἐχαιρέτησε καὶ τὸν παρετήρησε λίαν προσεκτικῶς. Ὁ ἀρνησίπατρις, πιστὸς εἰς τὴν ἰδέαν του νὰ φαίνεται ὡς Ἰνδός, τῷ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἀνατολιτῶν.

— Εἶναι παράδοξον! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ θεῖος τῆς Ἔλλεν Δεβέρ· εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶδον εἴς τι μέρος τὸ πρόσωπον τοῦτο!

Ὁ χὰν, ὅστις τὸν ἤκουσεν, ἐμειδίασεν· ἠδύνατο νὰ τῷ εἴπῃ ποῦ καὶ εἰς ποίαν περίστασιν.

Ὅτε ὁ συνταγματάρχης Μομβράϋ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Μίραν, οὗτος χωρὶς νὰ ἐγερθῇ, τῷ ἔδειξεν ἀμελῶς πως σωρείαν προσκεφαλαίων πλησίον του κειμένων. Τὸ αἷμα ἀνέβη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἐπισκέπτου· ὡς πολλοὶ ἄλλοι τῆς μεγάλης κοινωνίας, διετήρει ἔτι τὴν ὑψηλοφροσύνην τῆς τάξεώς του ἐπὶ πολὺ ἀκόμη ἀφ' οὗ ἀπώλεσε τὴν τιμήν, ἥτις ἔπρεπε νὰ τὸν ὑποστηρίζῃ ἐν ταύτῃ.

— Ἴδετε τὸν στρατηγὸν Βουσιέ; ἠρώτησεν ὁ Ἰνδός.

— Ναί· μᾶς προσεκάλεσε, τὸν υἱόν μου καὶ ἐμὲ, νὰ ὑπάγωμεν νὰ κυνηγήσωμεν εἰς τὰ ἐν τῇ Νορφώλκῃ κτήματά του.

— Καὶ ἐδέχθητε;

— Ὄχι ἀκόμη.

— Νὰ δεχθῆτε. Ἡ στιγμὴ ἔφθασε καθ' ἣν δύνασθε νὰ μὲ ὑπηρετήσετε καὶ νὰ ἐξαγοράσητε ἐὰν μὴ τὴν τιμήν σας, τοὐλάχιστον τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον· ἐν τῷ κόσμῳ ἐν ᾧ ζῆτε δὲν παρατηροῦσιν ἢ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ χαλκὸς, θὰ περνᾷ ὡς χρυσός.

— Ὁ συνταγματάρχης συνέστειλε τὰ χείλη του ἵνα μὴ ἀποκριθῇ ὀργίλως εἰς τὸν πικρὸν τοῦτον σαρκασμόν. Ὁ Μίραν, ὅστις τὸν εἶδεν, ἐμειδίασε περιφρονητικῶς. Ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἰσχυρὸν, ὡς ἄνθρωπον πατοῦντα τὴν κεφαλὴν δηλητηριώδους ὄφεως· αἱ συστολαὶ τοῦ ἑρπετοῦ τὸν διεσκέδαζον.

— Εἶναι καιρὸς, συνταγματάρχα Μομβράϋ, νὰ ἐννοηθῶμεν· αἱ ὀργιλαι αὗται ἀνασκιρτήσεις καὶ τὰ στυγνὰ τοῦτα βλέμματα μὲ προσβάλλουσιν. Ἐὰν βιάζω τὴν φύσιν μου ἵνα σᾶς μεταχειρίζωμαι ὡς φίλον ἐνώπιον τοῦ κόσμου, νὰ ἐγγίζω τὴν χεῖρα ὄντος τὸ ὁποῖον ἀποστρέφομαι, νὰ ἀνταλάσσω τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις μετ' ἀνθρώπου ἀτιμασμένου ὡς ὑμεῖς, πρέπει ὅμως νὰ σᾶς μεταχειρίζωμαι ἰδιαιτέρως μετὰ τῆς περιφρονήσεως ἧς εἴσθε ἄξιος.

Διαρκούσης τῆς βροχῆς ταύτης τῶν ὕβρεων, ὧν ἑκάστη ἔπιπτεν ὡς σταγὼν μολύβδου ζέοντος ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ δολιευτοῦ τῶν κύβων, ὁ ἄθλιος οὗτος συνεστέλλετο παραδεδομένος εἰς λύσσαν καὶ αἶσχος. Ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τέλους, ὡς ἵππος κατὰ τὸ ἥμισυ δαμασθείς, τὸν ὁποῖον ὁ κύριός του κακῶς ἐκέντησε διὰ τοῦ πτερνιστῆρος.

Σταθεὶς ἐνώπιον τοῦ Μίραν, ἐπρόφερε μεταξὺ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων του τὴν λέξιν ταύτην.

— «Δειλέ!

— Δειλός! ἐπανέλαβεν ὁ Ἰνδὸς ἐγερθεὶς δι' ἑνὸς πηδήματος.

— Πῶς λοιπὸν ὀνομάζετε σεῖς τὸν ὑβρίζοντα ἀνυπεράσπιστον ἐχθρόν; ἐκεῖνον ὅστις, ἀφοῦ ὑπελόγισε μετὰ καταχθονίου ἀκριβείας, τὰς ἀδυναμίας, τὰς ἀνάγκας, τὰ πάθη τοῦ ἄλλου, τὸν σύρει εἰς τὸ χεῖλος ἀβύσσου, βέβαιος ὅτι ἐν σφαλερὸν βῆμα θὰ τὸν ῥίψει εἰς τὰ βάθη; Ἐὰν δὲν εἶχον υἱόν, τοῦ ὁποίου τὴν καρδίαν θὰ δηλητηριάσῃ ἡ ἀτιμία τοῦ πατρός του, ἤθελον σᾶς δείξει τί θὰ εἰπῇ νὰ παρέμβῃ τις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἑνὸς Μομβράϋ!

Ὁ Μίραν τὸν παρετήρησε στιγμάς τινας ἐν σιωπῇ, ὡς διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἡ ὀργὴ αὕτη ἦτο προσπεποιημένη ἢ ἀληθὴς, ἐὰν ἦτο κωμῳδία ἢ ἀληθὴς ἔκρηξις ψυχῆς, ἐν ᾗ πᾶν αἴσθημα τιμῆς δὲν εἶχε σβεσθῆ ἀκόμη.

— Ἔχετε δίκαιον, εἶπεν, ἐπαναλαβὼν ἀμελῶς πως ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων του, ὁ νικητὴς ὤφειλε νὰ ἦναι γενναῖος. Ἔχετε υἱόν· τὸν ἀγαπᾶτε, ἔπρεπε νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ! Δὲν διεφθάρη ἔτι πᾶν αἴσθημα ἐν ὑμῖν! Οὕτω, ἂς παύσωσιν αἱ σκηναὶ αὗται· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τύχη μᾶς συνέδεσε δι'

ἕνα σκοπόν, ἂς ὑποφέρωμεν μεθ' ὑπομονῆς τὴν ἀμοιβαίαν ἡμῶν δουλείαν.

— Τίς εἶναι ὁ σκοπὸς αὐτός!

— Ἀγαπῶ τὴν Ἔλλεν Δεβέρ.

— Τὴν ἀνεψιάν μου!

— Τὴν ἀγαπῶ παραφρόνως, μετὰ πάθους, μεθ' ὅλης τῆς θερμότητος ἀνθρώπου γεννηθέντος ὑπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἀνατραφέντος ὑπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτῖνάς του. Εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς ζωῆς μου, τὸ εἴδωλον τῆς καρδίας μου! Διὰ νὰ λάβω τὴν χεῖρά της, ἐγκατέλειψα τὴν πατρίδα μου, διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσω, εἶμαι ἕτοιμος νὰ νικήσω πᾶν πρόσκομμα, νὰ παλαίσω καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ἐὰν τὸ ψυχρὸν τοῦτο φάσμα θέλει νὰ μὲ κωλύσῃ ἐν τῇ πρὸς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἔλλεν πορείᾳ μου! Πρέπει νὰ μὲ συντρέξετε.

— Ἐγώ! Ἀησμονεῖτε ὅτι ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ, εἶναι προστάτης της· αὐτὸς μόνος δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν χεῖρά της!

— Εἷς ὀνειροπόλος! ἀνέκραξεν ὁ Μίραν μετὰ τόνου περιφρονητικοῦ.

— Φυλαχθῆτε νὰ μὴ ἀφυπνήσετε τὸν ὑπνηλὸν αὐτόν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης Μομβράϋ ὅστις ᾐσθάνετο ἑαυτὸν εἰς καλλιτέραν θέσιν, ἀφ' οὗ ἐγνώριζε τὸν σκοπὸν τοῦ Ἰνδοῦ, ἢ ὅστις ἤθελε νὰ ὑψώσῃ τὴν ἀξίαν τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ἐν τῇ νεότητί του ὁ ἀδελφός μου ἦτο τὸ πρῶτον ξίφος, ὁ ἐπιδεξιότερος σκοπευτής, καὶ ὁ τολμηρότερος ἱππεὺς τῆς ἐποχῆς του· ἦτο πεπροικισμένος μετ' ἐνεργητικότητος τὴν ὁποίαν ὁ χρόνος δυνατὸν νὰ ἐξησθένησεν ἀλλὰ δὲν κατέστρεψεν. Ὁ χαρακτήρ του εἶναι γενναῖος, εἰλικρινὴς καὶ ἐμπιστευτικός. Ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ δύνανται νὰ τὸν ὁδηγῶσι διὰ μεταξίνης κλωστῆς, ἀλλὰ γίγας δὲν δύναται νὰ τὸν μετατρέψῃ τοῦ σκοποῦ του ἄκοντα.

— Ὁποία δυστυχία τοιαύτη ψυχὴ νὰ ναυαγήσῃ! Τίνι τρόπῳ οἱ ἐχθροί του τὸν κατέστρεψαν!

— Πληγώσαντες αὐτὸν ἐν τῇ ἀγάπῃ του!... Δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο μέσον, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης. Ἤδη ἐννοῶ, προσέθηκε μετ' ἐπιθυμίας προφανοῦς νὰ ἀλλάξῃ ἀντικείμενον συνομιλίας, διατὶ ἐπιθυμῆτε νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησιν τοῦ στρατηγοῦ Βουσιέ. Τὰ κτήματά του γειτονεύουσι πρὸς τὸ Φρούριον τοῦ Καρρόου.

— Μάλιστα.

— Διατὶ δὲν παρουσιάζεσθε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν ἀδελφόν μου; Τὸ γένος καὶ ἡ περιουσία σας συγχωροῦσιν ὑμῖν νὰ ζητήσητε τὴν χεῖρα τῆς προστατευομένης του. Συμπεραίνω ὅτι γνωρίζετε τὴν ἀνεψιάν μου;

— Ἤμην ὁ σύντροφος τῆς παιδικῆς ἡλικίας της.

— Καὶ σᾶς ἀγαπᾶ;

— Ἄλλοτε μὲ ἠγάπα, ἀπεκρίθη θλιβερῶς ὁ νεανίας, ἢ τοὐλάχιστον τὸ αἴσθημα ὅπερ ἔτρεφε δι' ἐμὲ ἦτο πρὸς τὸν ἔρωτα ὅ,τι ὁ κάλυξ τοῦ ῥόδου εἶναι πρὸς τὸ ἐξανθῆσαν ῥόδον. Εἶχον ἤδη ἀρχίσει τὰ τρυφερὰ πέταλα νὰ διέρχωνται τὸ περικάλυμμα τῆς παρθενικῆς σεμνότητός της, ὀλίγον ἔτι καὶ ἤθελον ἐξανθήσει ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ ἀπουσία, ὁμοία πρὸς τὸν ψυχρὸν τοῦ χειμῶνος ἄνεμον, ἐμάρανε τὸν ἔρωτα πρὶν ἀνθήσῃ.

Ὁ θλιβερὸς τόνος μεθ' οὗ οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροφέρθησαν, καὶ ὅστις διέφερε τόσῳ πολὺ τῶν ψυχρῶν καὶ ὑψηλοφρόνων τρόπων τοῦ Μίραν, ἐξέπληξε τὸν συνταγματάρχην, καὶ τῷ προσέφερεν ὕλην σκέψεων. Εἶδεν ἐν τῷ ἔρωτι τοῦ Ἰνδοῦ πρὸς τὴν ἀνεψιάν του τὸ μέσον νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ὅπλα ἅτινα ἀπώλεσε, καὶ νὰ συναντήσῃ τὸν νέον ἰσομάχως. Ἀσθενὲς μειδίαμα διῆλθεν, ὡς ἡ σκιὰ τῶν σκέψεών του, ἐπὶ τῶν χαρακτήρων του, καὶ ἠφανίσθη ἐπίσης ταχέως ὡς εἶχεν ἐπιφανῆ.

Ἀλλ' ὁ Μίραν τὸ παρετήρησε· καὶ ἀμέσως ἀπέσεισε τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ ἡ καρδία του περιεκαλύφθη ὑπὸ χάλυβος.

— Θέλετε μὲ συνοδεύσει, εἶπε· πρέπει ἡ πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ σας ἐπιῤῥοὴ ὑμῶν νὰ μὲ βοηθήσῃ, καὶ ν' ἀντισταθμίσῃ τὰς προόδους τοῦ ἀντεραστοῦ μου παρὰ τῇ ἀνεψιᾷ σας.

— Τοῦ ἀντεραστοῦ σας! ἀνέκραξεν ὁ Μομβράϋ μετ' ἐκπλήξεως. Τίνα λοιπόν, μὲ τὰς χιλίας ἰδιοτροπίας της, ἡ Ἔλλεν ἐρωτεύθη; Νομίζω ὅτι ὀλίγας ἐπισκέψεις δέχονται εἰς τὸ φρούριον.

— Νεανίας τις, χωρικός τις, εἷς ἀγρότης ἄνευ καταγωγῆς, ὅστις τῇ ἔσωσε τὴν ζωήν! ἐψιθύρισεν ὁ Ἰνδὸς μετ' ἀνυπομονησίας. Ἀφήσατε αὐτὸν εἰς ἐμέ, μὴ σᾶς μέλῃ!

— Ἐξ ὅλης καρδίας, θέλει πίσει εἰς

καλὰς χεῖρας. Ἀλλὰ πῶς ὀνομάζεται ὁ νέος οὗτος Ἀλκιβιάδης;

— Ἐῤῥῖκος Ἄσθων, ὁ ἀνεψιὸς ἑνὸς τῶν ὑποτελῶν τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ.

Ὁ συνταγματάρχης ὠχρίασε φοβερῶς· εἶτα ἡ ὀργὴ τῷ ἔφερε τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλήν.

— Πῶς! ἀνέκραξεν, ἡ ἀνεψιά μου, ἡ κληρονόμος τοῦ στρατηγοῦ Δεβέρ, ταπεινοῦται τόσον ὥστε νὰ ἀκούῃ τὸν ἔρωτα τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ ὑποτελοῦς τοῦ θείου της! Ἀδύνατον! ἐὰν ὁ ἀδελφός μου λησμονεῖ οὕτω ὅ,τι ὀφείλεται εἰς τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματός του, εἶναι καιρὸς νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ ἐγώ! Εἶμαι μεθ' ὑμῶν, ψυχῇ τε καὶ σώματι· δύνασθε νὰ μὲ διαθέσητε ὅπως θέλετε!

— Σκέπτεσθε ὅτι θέλομεν ἐπιτύχει;

Ὁ συνταγματάρχης ἐμειδίασε σχεδὸν περιφρονητικῶς ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτῃ· εἶχε μέσα τὰ ὁποῖα ὁ Μίραν δὲν ὑπώπτευε παντελῶς.

— Εἶναι βεβαία ἡ ἐπιτυχία, ἀπεκρίθη ὁ Μομβράϋ.

— Ἐπιτύχετε λοιπόν, εἶπεν ὁ Μίραν μετὰ τρεμούσης ἐκ τῆς συγκινήσεως φωνῆς, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν αἱ ἐπιθυμίαι μου στεφθῶσι, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν γίνω σύζυγος τῆς Ἔλλεν, ὄχι μόνον θέλω σᾶς ἀποδώσει τὴν φοβερὰν ὁμολογίαν τῆς ἀτιμώσεώς σας, ἀλλὰ καὶ θὰ σᾶς πλουτίσω!

Ὁ Μομβράϋ ἦτο ἔκπληκτος.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς περιουσίας τῆς γυναικός μου, προσέθηκεν ὁ Ἰνδός. Ἡ καλλονή της εἶναι δι' ἐμὲ ἀρκετὴ προίξ. Ὅλη λοιπὸν ἡ περιουσία της, ἢ τοὐλάχιστον, ἴσον ποσόν, θέλει σᾶς δοθῇ!

— Καλῶς, εἶναι ὑπόθεσις κανονισμένη, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης τείνων τὴν χεῖρα ἣν ὁ Μίραν ἔλαβεν ἤδη ἄνευ ἀποστροφῆς, τόσον ἦτο εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς συνεντεύξεως ταύτης· θεωρῆτε τὴν Ἔλλεν, προσέθηκεν ὁ Μομβράϋ, ὡς νὰ τὴν ἔχετε ἀπὸ τοῦδε.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἀπεχωρίσθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ἡ στοὰ τῶν εἰκόνων τοῦ Φρουρίου τοῦ Καῤῥόου ἦτο μεγάλη αἴθουσα καλῶς φωτιζομένη, ἥτις κατεῖχε ὅλον τὸ μῆκος τῆς ἀνατολικῆς πτέρυγος. Αἱ εἰκόνες τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας Μομβράϋ ἐφυλάσσοντο ἐν αὐτῇ ἐπιμελῶς. Ἐπὶ τῶν τοίχων ὑπῆρχεν εἰκονισμένη ἡ γενεαλογία οἰκογενείας ἥτις πρὸ τόσων αἰώνων ἐκέκτητο τὰς ἐκτεταμένας καὶ γονίμους γαίας τῶν πέριξ.

Ἡ Ἔλλεν ἠγάπα νὰ περιπατῇ καὶ νὰ ὀνειροπολῇ εἰς τὰ δώματα ταῦτα· ἐγνωρίζετο μετὰ τῶν ἀποθανόντων, οἵτινες, ἐκ τοῦ μέσου τῶν χρυσῶν αὐτῶν πλαισίων, ἐφαίνοντο μειδιῶντες εἰς τὴν νέαν καὶ ὡραίαν ἀπόγονον αὐτῶν. Ἡ Ζάρμυ, ἡ καλὴ γραῖα παιδαγωγός, συνώδευεν αὐτὴν πολλάκις εἰς τὴν στοάν. Αὕτη ἐγνώριζε τὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης, ὅς τι χρονικὸν τῆς ἱστορίας τῆς οἰκίας· ἐγνώριζεν ὅλας τὰς παραδόσεις τὰς μεταδοθείσας διὰ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ ἠδύνατο νὰ διηγηθῇ πολλὰς περιέργους καὶ ἐνδιαφερούσας λεπτομερείας ἐπὶ τῶν διαφόρων κλάδων τῆς οἰκογενείας Μομβράϋ.

Ἡ Ἔλλεν εἶχε πολλάκις παρατηρήσει, εἰς τὸ ἄκρον τῆς στοᾶς, εἰκόνα κεκαλυμμένην μετὰ μαύρου βελούδου, καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ σεσωρευμένη κόνις ἐδείκνυε ὅτι σπανιώτατα ἢ ποτὲ ἀπεκάλυπτον τὴν εἰκόνα ταύτην. Πολλάκις ἠρώτησε πλαγίως τὴν Ζάρμυ τίνος ἦτο ἡ εἰκὼν αὕτη, καὶ διατὶ τὸ περίεργον τοῦτο κάλυμμα ἔκρυπτεν αὐτήν. Ἀλλ' ἡ γραῖα γυνὴ ἔστρεφε πάντοτε τὸν λόγον, καὶ ἤρχιζε μακρὰν ἱστορίαν ἐρώτων καὶ συμβάντων μειδιώσης τινὸς δεσποίνης ἢ σιδηροφόρου τινὸς ἱππότου, τῶν ὁποίων αἱ εἰκόνες ἔκειντο εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν. Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ κατ' εὐθεῖαν, ἐὰν ἐπεθύμει νὰ κορέσῃ τὴν περιέργειάν της, τὴν τόσῳ φυσικῶς διεγερθεῖσαν ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ Ἐῤῥῖκος Ἄσθων εἶχεν ἐπανέλθει ἐκ Λονδίνου, ἡ ὀρφανὴ περιεπάτει ἐν τῇ στοᾷ, συνοδευομένη, ὡς συνήθως, ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τῆς τροφοῦ της· ὅτε ἔφθασεν ἀντικρὺ τῆς μυστηριώδους εἰκόνος, ἐστάθη πρὸς στιγμήν, εἶτα, ὡς ὑπὸ ἀνικήτου ἕλξεως ὠθουμένη, ἔτεινε τὴν χεῖρα νὰ ἀνασύρῃ τὸ κάλυμμα. Χεὶρ τρέμουσα ἐτέθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός της· ἡ χεὶρ τῆς γραίας Ζάρμυ.

— Μὴ τὴν ἐγγίσητε, μὶς Ἕλλεν! ἐψιθύρισε· μὴ τὴν ἐγγίσητε, σᾶς παρακαλῶ.

— Διατί;

— Ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ προσώπου τούτου ἐνόσῳ ζῇ, καὶ εἶμαι πολὺ βεβαία ὅτι δὲν θέλετε νὰ τὸν παρακούσητε.

— Ἔπρεπε νὰ ἦμαι πολὺ ἀγνώμων ἵνα πράξω τοῦτο· ἀλλὰ δύναμαι τοὐλάχιστον νὰ σᾶς ἐρωτήσω τίνος ἡ εἰκὼν κρύπτεται ὑπὸ τὸ μαῦρον αὐτὸ κάλυμμα.

— Ἡ τῆς γυναικός του, εἶπεν ἡ παιδαγωγὸς ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ ὡραία κόρη ἠρυθρίασεν. Ἂν καὶ πολὺ μικρὰ, εἶχεν ἀκούσει ἐν Ἰνδίᾳ νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς αἰτίας δι' ἣν ὁ θεῖός της εἶχεν ἀποσυρθῇ τοῦ κόσμου.

— Καὶ ἡ τοῦ υἱοῦ του, προσέθηκεν ἡ μίστρες Ζάρμυ. Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐγένετο ὅτε τὸ τελευταῖον ἦλθεν εἰς τὸ Φρούριον. Τίς ἤθελέ ποτε πιστεύσει ὅτι τόσον ὡραία δέσποινα ἤθελε πέσει τόσῳ χαμηλά; Ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ τὴν ἠγάπα περιπαθῶς.

— Ἀλλὰ .... ὁ διαφθορεύς;

— Δὲν ἤξιζε κἂν νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν δυστυχῆ μου κύριον, ὅπως ἡ νὺξ πρὸς τὴν ἡμέραν! ἦτο νεανίας τρυφηλὸς, ἐκτεθηλυμένος, ἱκανώτερος νὰ ἦναι ἀκόλουθος ἢ ἐραστὴς εὐγενοῦς δεσποίνης.

Ὅ,τι δὲ καθίστα τὴν διαγωγήν του μᾶλλον ἄτιμον ἦτο ἡ φιλία μεθ' ἧς ἐτίμα αὐτὸν ὁ σὶρ Οὐΐλλιαμ, καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ἣν εἶχε πρὸς αὐτόν. Τὸν μετεχειρίζετο ὡς ἀδελφὸν μᾶλλον ἢ ὡς φίλον· ἔσπειρεν εὐεργεσίαν καὶ ἐθέρισεν ἀγνωμοσύνην· οὕτω πηγαίνει ὁ κόσμος.

— Καὶ .... ἐκείνη;

Ἡ εὐγνώμων ὀρφανὴ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀποκαλέσῃ θείαν της ἢ λαίδυ Μομβράῦ.

— Ἄ! ἰδοὺ ὅ,τι εἶναι παραδοξότερον! οὐδέποτε μήτηρ δὲν ἠγάπησε περιπαθέστερα τὸ τέκνον της, οὐδέποτε γυνὴ δὲν ἐδείχθη μᾶλλον ἀγαπῶσα σύζυγον συγκαταβατικόν. Μὴ μὲ πιστεύσετε ὑπερβολικὴν, μὴ, Ἕλλεν, ἐὰν σᾶς εἴπω ὅτι τὴν ἠγάπων ὡς ἰδίαν μου κόρην! Ὁ Θεὸς μόνος ἠξεύρει πόσας καρδίας συνέτριψεν ἡ ἀνεξήγητος φυγή της!

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ.

Πρό τινος καιροῦ, εἰς Γαλλίαν, δύο κύριοι ἐξῆλθον εἰς μονομαχίαν μὲ ῥεβόλβερ εἰς 15 βημάτων ἀπόστασιν. Ὁ εἷς ὠνομάζετο Βράτνερ, ὁ ἄλλος Ἰούλιος Σμάρτ. Ἐπυροβόλησαν καὶ οἱ δύο· ἀλλὰ δὲν ἐκτυπήθησαν. Τὴν δευτέραν φορὰν ὁ Βράτνερ ἐκτυπήθη εἰς τὸ στῆθος καὶ ἔπεσε ξηρὸς κατὰ γῆς, ἐνῷ ὁ Ἰούλιος Σμάρτ ἐκτυπήθη εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Οἱ μάρτυρες ἐνόμιζον ὅτι θὰ πέσῃ καὶ αὐτὸς, ἀλλ' ἀπεναντίας οὗτος ἔμεινεν ἀβλαβής. Τὸ κρανίον του ἦτο τόσῳ σκληρὸν, ὥστε ἡ κωνικὴ σφαῖρα ἐπιέσθη καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ὡς πεντάρα. Τὴν σφαῖραν ταύτην, ἥτις μαρτυρεῖ ἕνα τόσῳ παράδοξον καὶ σπάνιον συμβὰν, φυλάττει ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως Σαρνία.

Ὁ Κ. Ἰούλιος Σμὰρτ ἐπέστρεψεν ἡσύχως εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ τοῦ μάρτυρός του Γοδοφρέδου Ἀδὼκ, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ χωνεύσῃ τὴν δύναμιν τοῦ κρανίου τοῦ φίλου του καὶ τὴν ὡς ἐκ θαύματος σωτηρίαν αὐτοῦ.

Ὁ Κ. Ἰούλιος ἐδιηγήθη τότε εἰς τὸν Ἀδὼκ ὅτι εἶχεν ἐφεύρει χημικὴν σύνθεσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἅμα ἐνίπτετό τις ἦτο ἀδιαπέραστος ὡς θωρακωτὸν πλοῖον. Ἔδειξε δὲ εἰς τὸν Κ. Ἀδὼκ μίαν φιάλην πλήρη τῆς χημικῆς ταύτης συνθέσεως. Ὁ Κ. Ἀδὼκ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἰουλίου Σμὰρτ τὴν φιάλην ταύτην διὰ νὰ κάμῃ δοκιμάς.

Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του ἐδιηγήθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν γυναῖκά του τὴν ἱστορίαν αὐτὴν καὶ τῆς εἶπεν ὅτι θὰ δοκιμάσῃ ἀμέσως τὸ πρᾶγμα. Προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν υἱόν του, ὡραῖον παιδίον ἐννέα ἐτῶν, τοῦ ἔνιψε τὴν κεφαλὴν διὰ τοῦ ὕδατος τῆς φιάλης καὶ ἀμέσως λαμβάνει τὸ πιστόλι του καὶ τοῦ καπνίζει μίαν εἰς τὴν κεφαλὴν ἀπὸ ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν. Ἀλλ' ὁποία ἦτο ἡ ἔκπληξις τοῦ δυστυχοῦς ἀνθρώπου ὅτε εἶδε τὸν υἱόν του νὰ πέσῃ κατὰ γῆς καὶ νὰ κυλίεται εἰς τὸ αἷμά του! Ἔσκυψεν ἐπάνω του· ἀλλὰ τὸ παιδίον ἦτο νεκρόν! Παρευθὺς ὁ Κ. Ἀδὼκ

ἐτείναξε τὰ μυαλά του. Ἔτρεξαν εἰς τὸν κρότον τῶν δύο πιστολισμῶν οἱ ἄνθρωποι τῆς οἰκίας καὶ εἶδον τὸ τρομερὸν θέαμα.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν εὗρον καὶ τὴν κυρίαν Ἀδὼκ πνιγμένην εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ὁ Ἰούλιος Σμὰρτ ἅμα ἔμαθε τὸ φοβερὸν τοῦτο δυστύχημα ἔφυγεν ἐκ τῆς πόλεως, ἀφήσας μίαν ἐπιστολὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔλεγεν ὅτι ὁ σκοπός του ἦτο νὰ ἀστεϊσθῇ, χωρὶς νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ ἀστεϊσμός του ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τοιαύτας συνεπείας. Ἔκτοτε ἔγινεν ἄφαντος, καὶ ὅλοι νομίζουσιν ὅτι ἐπῆγε μὲ τοὺς ἐπαναστάτας Φενιάνας. Τὸ δὲ μυστήριον τῆς πιέσεως τῆς κωνικῆς σφαίρας ἐπὶ τοῦ μετώπου του ἔμεινεν ἀνεξήγητον.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἱερεύς τις ἐξομολογῶν νέον τινὰ πνέοντα τὰ λοίσθια τὸν προέτρεπε νὰ δεηθῇ εἰς τὸν προστάτην του ἅγιον.

— Ἀφοῦ μετ' ὀλίγον πρόκειται νὰ παρουσιασθῶ ὁ ἴδιος εἰς τὸν Θεὸν, ἀπεκρίθη ὁ θνήσκων νέος, διατί νὰ ὑποχρεωθῶ πρὸς ἄλλον νὰ φέρῃ τὰς παραγγελίας μου;

Κύριός τις θέλων νὰ γελάσῃ μὲ τὸν ὑπάλληλον τοῦ φόρου τὸν ἠρώτησεν ἂν οἱ βαθρακοὶ πληρώνουσι φόρον.

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ὑπάλληλος, οἱ βαθρακοὶ δὲν πληρώνουσιν, οὔτε οἱ χοῖροι· περάσετε.

Ὁ περίφημος ζωγράφος Βερνὲτ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ποτε τὸν Βολταῖρον· οὗτος ὡς τὸν εἶδεν ἀνέκραξεν:

— Ἄ! εἶσθε ὑμεῖς, κύριε Βερνὲτ, ἔχετε χρώματα λαμπρότατα καὶ διαρκέστατα, βαδίζετε πρὸς τὴν ἀθανασίαν!

— Τὰ χρώματά μου, κύριε, δὲν δύνανται νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὴν μελάνην σας, ἀπεκρίθη μετριοφρόνως ὁ ζωγράφος.

Εἰς ἐν μικρὸν χωρίον ἐπῆγε *ξένος τις σοφὸς* ἔχων ἰσχυρότατον μικροσκόπιον. Τὸ θαυμάσιον ὄργανον ἐκίνησε τὴν περιέργειαν ὅλου τοῦ τόπου.

Ἀγρονόμος τις λοιπὸν ἔφερε τὴν γυναῖκά του Ζανέτην ὀνομαζομένην νὰ θαυμάσῃ τὸ πλῆθος τῶν ζωϋφίων τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς μίαν σταγόνα νεροῦ. Μόλις ἐπλησίασε τὸν ὀφθαλμόν της εἰς τὸ μικροσκόπιον ἀμέσως ἐτρόμαξεν· ἐπέμεινεν ἐν τούτοις μέχρις οὗ *αἱ τίγρεις τοῦ ὕδατος*, ὅπως τὰς ὠνόμαζεν ὁ σοφὸς, ἤρχισαν νὰ κάμωσι διαφόρους παραδόξους κινήσεις.

Ἡ Ζανέτη δὲν ὑπέφερε πλέον· ἐγείρεται καὶ ἁρπάσασα τὸν σύζυγόν της ἐκ τοῦ ἐνδύματος:

— Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! ἀνέκραξε, νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ Ἰωάννη.

— Περίμενε, γυναῖκα, ἡσύχασε .... νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τὰ ζῶα αὐτά.

— Νὰ τὰ ἰδῇς! ... Διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἰωάννη, ἂς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ· δὲν συλλογίζεσαι τί θὰ γίνωμεν ἂν αὐτὰ τὰ θηρία πεταχθοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ νερό;

Ὁ ἐφημέριος χωρίου τινὸς τῆς Ἰταλίας εἶχεν ἕνα σκύλον τὸν ὁποῖον ἠγάπα πολύ. Ὅτε ὁ σκύλος ἀπέθανεν ὁ καλὸς ἐφημέριος τὸν ἔθαψεν εἰς τὸ κοιμητήριον. Ὁ ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἐφημέριος ἦτο πλούσιος, μαθὼν τοῦτο, τὸν προσεκάλεσε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς βαρὺ πρόστιμον. Ὁ ἐφημέριος ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐπισκόπου ἐπῆγε πρὸς αὐτὸν φέρων μαζύ του καὶ πενῆντα φλωρία. Κατ' ἀρχὰς ὁ ἐπίσκοπος τὸν ἠπείλησεν ὅτι θὰ τὸν φυλακίσῃ, ὡς ἱερόσυλον καὶ ἀσεβῆ.

— Ὦ! ἐὰν ἐγνωρίζετε, παναγιώτατέ μου, πόσον ὁ σκύλος αὐτὸς ἦτο νοήμων, ἠθέλατε συμφωνήσει ὅτι ἤξιζε νὰ ταφῇ μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Εἰς ὅλην τὴν ζωήν του ἔδειξε πάντοτε ὅ[illegible]ητο φρόνιμος, πρὸ πάντων ὅμως κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.

— Τί ἔκαμε λοιπὸν τότε; εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος.

— Ἔκαμε τὴν διαθήκην του, ἀπήντησεν ὁ ἐφημέριος, καὶ γνωρίζων ὅτι ἡ πανιερότης σας δὲν εἶσθε πλούσιος, σᾶς ἐκληροδότησε πενῆντα φλωρία, τὰ ὁποῖα σᾶς ἔφερα.

— Καλὲ τί λέγεις, εὐλογημένε, ἀλλ' αὐτὸς ἦτο φρονιμώτερος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους! τοῦ ἀνάπτεις κανδήλι, τοῦ ἀνάπτεις; ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς ὁ ἐπίσκοπος τείνων καὶ τὴν χεῖρα.

Καὶ οὕτω ὁ πανιερώτατος ἐπεκύρωσε τὸν ἐνταφιασμὸν καὶ ἐσυγχώρησε τὸν ἐφημέριον.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Αἱ προαισθήσεις εἶναι αἱ προφητεῖαι τῆς καρδίας· διότι ἡ καρδία εἶναι Σιβύλλη κάλλιστα μεμυημένη τὰ μυστήρια τοῦ βασιλείου της.

Madame Blessington.

* * *

Ὅ,τι ἀρχίζει ὁ ἔρως, ὁ Θεὸς μόνος δύναται νὰ τελειώσῃ.

Βίκτωρ Οὐγκώ.

* * *

Ὁ ἔρως τῆς μόδας, τοῦ ὁποίου αἱ γυναῖκες εἶναι δοῦλαι, εἶναι ἀφιλοκαλία· διότι τὸ πρόσωπον δὲν μεταβάλλεται μετὰ τῆς μόδας, καὶ ἑπομένως, ἀφοῦ τὸ πρόσωπον μένει πάντοτε τὸ αὐτό, ὅ,τι τῷ ἐμπρέπει ἅπαξ, τῷ ἐμπρέπει καὶ διὰ παντός. Αἱ ἄσχημοι λοιπὸν εἶναι αἱ ἐφευρίσκουσαι αἰωνίως τὰς μόδας, αἱ δὲ ὡραῖαι ἔχουσι τὴν βλακίαν νὰ ἀκολουθῶσιν αὐτάς.

Ἰ. Ἰ. Ῥουσσώ.

* * *

Ἡ ποίησις εἶναι ἡ χρυσαλλὶς ἐπὶ τοῦ ἄνθους τοῦ κόσμου. **Menzel.**

* * *

Ἡ καρδία εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν μυθιστορία· μυθιστορία φιλοσοφικὴ πλήρης μυστηρίων, ἐπιτηδεύσεων καὶ γοητειῶν, ἐγκρυπτομένων εἰς τὰς μυχαιτέρας αὐτῆς πτυχάς.

Ἐδουάρδος Βούλουερ.

* * *

Ἡ γυνὴ δὲν ἀρκεῖ νὰ θέλῃ τὴν ὅρασιν, πρέπει νὰ ψαύῃ καὶ τὴν καρδίαν.

Δελίλλης.

* * *

Προτιμῶ νὰ ἐρωτήσω γέροντά τινα· — Πότε θὰ ἀποθάνετε, — ἢ νὰ ἐρωτήσω ὡραίαν γυναῖκα, ὄχι πολὺ νέαν· — «Πότε ἐγεννήθητε;»

ΣΧΗΜΑ Γ'.

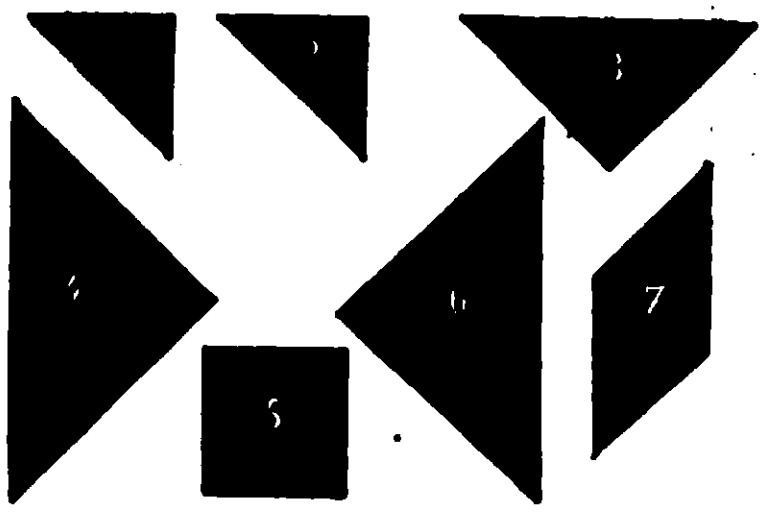

Διὰ τῶν τεμαχίων τούτων πρόκειται νὰ σχηματισθῇ τετράγωνον ὀρθογώνιον. Παρατηροῦμεν δὲ εἰς τοὺς Κ. Συνδρομητάς μας ὅτι τὰ τεμάχια ἐφαρμόζονται πρὸς ἄλληλα καὶ κενὰ διαστήματα δὲν μένουσι μεταξὺ αὐτῶν.

ΛΟΓΟΓΡΙΦΟΣ.

Θεωρῶ πρὸς τοὺς αἰθέρας ὅταν κεφαλὴν δὲν ἔχω·
Ἔχων δὲ τὴν κεφαλήν μου κάτω πρὸς τὴν γῆν προ-
[σέχω.
Ὅταν κεφαλὴν δὲν ἔχω, διὰ τοῦ τηλεσκοπίου
Τὰ οὐράνια θαυμάζω ἔργα τοῦ ἐπουρανίου·
Ἔ[illegible] δὲ τὴν κεφαλήν μου, ἐν σπουδῇ καὶ προθυμίᾳ
Στρογγυλὰ ὡσεὶ ἀστέρας ἐποπτεύω τὰ τρυβλία.

Α. Ι. Κ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἶμαι πρῶτος ἐν ἀγγέλοις, ἔσχατος ἐν Γολγοθᾷ,
Καὶ ἀχώριστον τριάδα μ' ἁπαντᾷς ἐν Γαβαθᾷ.
Κατοικῶ εἰς τοὺς αἰθέρας τῶν στοιχείων ἀρχηγὸς,
Καὶ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων εἶμαι μόνον χορηγός·
Ἐὰν θέλῃς νὰ μὲ ἴδῃς, ὦ υἱὲ τῶν γηγενῶν,
Μὴ τὸ βλέμμα σου νὰ γρέψῃς τόλμησον εἰς οὐρανόν,
Τὸ προσευχητάριόν σου ἄνοιξον κ' ἐν προσευχῇ
Θὲ ἐκπληρωθῇ ἀμέσως τῆς ψυχῆς σου ἡ εὐχή.

Α. Ι. Κ.

ΔΙΓΓΕΛΙΑΙ.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. **6**. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (**7** τόμοι τοῦ μυθιστορήματος **Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ**) ἀντὶ δραχ. **10** ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις **12**.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἀναγγέλλει πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῇ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

Τὰ Μυστήρια τῆς Αὐλῆς τοῦ Λονδίνου μυθιστόρημα Γ. Μ. Β. Ρεϋνόλδου.

Τὸ ὡραῖον τοῦτο καὶ μᾶλλον τῆς ἐποχῆς μυθιστόρημα δημοσιεύεται ἤδη ἐν Γαλλίᾳ. Μετάφρασις αὐτοῦ θέλει ἐκδοθῇ κατὰ τόμους μικροὺς, ὧν ἕκαστος ἐκ **4—5** τυπογραφ. φύλ. συγκείμενος θέλει τιμᾶται ἀντὶ **1** δραχμῆς. Οἱ θέλοντες νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἂς γράψωσιν ἢ ἂς εἴπωσιν ἡμῖν περὶ τούτου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις προπληρώνουσι δραχ. **5** ἤτοι τὸ τίμημα πέντε μερῶν ἢ τόμων.

Α. Βαμπᾶς.

Ἱστορία τῆς Φραγκμασωνίας, ἐκ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, συγγραφεῖσα μὲν Γερμανιστὶ ὑπὸ **J. G. Findel**, μεταφρασθεῖσα δὲ εἰς τὴν Γαλλικὴν ὑπὸ Ε. Τάνδελ, καὶ ἐκ τῆς Γαλλικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

Ἡ Ἱστορία αὕτη ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη, ἕκαστον τεῦχος θὰ σύγκηται ἐκ **5** τυπογραφικῶν φύλλων καὶ θὰ τιμᾶται δραχμῆς. Τὸ ὅλον βιβλίον σύγκειται ἐκ **12** τευχῶν δημοσιευθησομένων ἀνὰ ἓν κατὰ μῆνα. Συνδρομηταὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς κυρίοις Ν. Β. Νάκῃ, Σ. Σοφῇ καὶ Τεφαρίκῃ· ὡς καὶ παρὰ τῷ Γραφείῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ὁδὸς Κόδρου ἀριθ. **5**. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ παρὰ τοῖς ἐκεῖ βιβλιοπωλείοις καὶ τοῖς ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Ὅσοι ἔλαβον ἀγγελίας τῆς ἱστορίας ταύτης παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσιν.

ΠΡΑΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Οἱ προμηθεύοντες **5** συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν *ἐγγράφως* τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν **50** ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητής, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσει καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

ΑΙ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω:

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ἦναι ἐπὶ συστάσει.